

Yovel

15. numero / Kesäkuu 2021

"Siinä missä Jumalan olemassaolo
takasi muinoin Israelin olemassa-
olon, Israelin kansan yhä jatkuva
olemassaolo on tänä päivänä tae
Jumalan olemassaolosta."
Emil Fackenheim

TÄSSÄ NUMEROSSA:

ELÄMÄN IHMEITÄ
AUTIOMAASSA

Jerusalemien yhdistymisestä
54 vuotta

MESSIAAN TULEMUKSEN MERKIT
Osa XI

Auringonlasku suolla Pohjois-Kainuun alueella. Kuva: Markus Nurmesniemi

Yovel

15. numero / kesäkuu 2021

”Ja seitsemännessä kuussa kuukauden kymmenentenä päivänä anna pasuunan raikuen soida; sovituspäivänä antakaa pasuunan soida koko maassanne.

Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se olkoon teille riemuvuosi (**yovel**); jokainen teistä saa palata silloin perintömaallensa ja sukunsa luo.”
(3. Moos. 25:9-10)

50. vuotta sanotaan hepreaksi yoveliksi eli riemuvuodeksi, oinaansarven soiton vuodeksi. Riemuvuosi sai nimensä juhluvuoden alkamista julistavan shofarin nimestä.

Yovelin ääni julistaa uuden aikakauden alkaneen, aikakauden jolloin Jumala suosii Israelia.

Yovel-sanana voi hepreaksi lukea

kahdella tavalla: jovel, joka tarkoittaa oinasta tai oinaansarvea kuten shofar-torvi, tai verbin passiivimuotona juval, ”viedään”, kuten Jesaja 53:ssa ”niin kuin karitsa, joka teuraaksi viedään... minun kansani rikkomuksen tähden kohdasi rangaistus häntä.”

Kuin lammas, jolla on halu seurata paimenta nöyrästi ja tulla viedyksi, juval.

Shofarin kolme nimeä viitoittaa pelastustietämme: **Keren**, joka on kutsusta ilmoittava sarven nimi, ja joka nousi savuna ilmaan lisäksi sijasta, uhratun oinaan mukana (1. Moos 22:13). Siinä vuorella Israel kuuli tuon sarven, **shofarin**, äänen ensi kertaa sen kutsuessa kansaa muutokseen. Kansa oppi tuntemaan tuon äänen Herran itse puhalttaessa shofariin (2.

Moos. 19:16). Siitä lähtien Israelia käskettiin puhaltamaan shofariin (3. Moos. 25:9), kunnes Herra jälleen itse puhalttaa shofariin, **yove-liin** (Sak. 9:14). Silloin Hän julistaa vapautuksen, riemuvuoden, kaikille kansoille, kaikille niille jotka kuulevat Hänen ääntään.

Yeshua Messias, Jeesus Kristus, aloitti toimintansa julistaen synagogassa Jesaja 61:1-2 ilosanomaa köyhille, vangituille vapautusta, sorrettujen päästämistä vapauteen, Herran otollista vuotta julistaen.

Julistaen Riemuvuotta, joka on Messias itse. Vain Hänessä saamme takaisin perintömme, jonka menetimme Eedenin puutarhassa. Hänessä on yovelin olemus.

(<http://torah-art.net>)

Markus Nurmesniemi

Tässä numerossa:

Pääkirjoitus: Kuka saa nousta Herran vuorelle?	s. 2
Mordechai Ben Ya'akov: Jerusalemin yhdistymisestä 54 vuotta	s. 3-4
Tri John Garr: Elämän ihmeitä autiomaassa	s. 5-10
Tri John Garr: Punaisen meren kokemus - elämää kuolleista	s. 11-15
Keijo Lindeman: Profeetallisia näkökulmia: Messiaan tulemuksen merkit- osa XI	s. 16-24

Pääkirjoitus

Kuka saa nousta Herran vuorelle?

Lainaan alkuun Mauri Vilposen sanoja hänen kirjastaan Herätys Hebridien saarilla 1949-1952 (2. painos, 2020) :

”Kristittyinä meillä on taipumus seurata mediaa, uutisointia, poliitikkojen toimintaa ja kauhistella maamme moraalista tilaa ja hengellistä rappiota. Näin tehden me täytämme itsemme negatiivisuudella, josta pyrkii muodostumaan pääsisältö yhdessä olemisellemme. Eikö tämä ole juuri sellainen sivuraide, johon paholainen tahtoo kristityt ohjata: pois todellisesta eturintaman taistelusta?”

Skotlannin länsirannikon edustalla olevat Hebridien saaret saivat kokea kirjaimellisesti järjestyttävän, elämän totaalaisesti mullistavan Jumalan voiman ja läsnäolon 2. maailmansodan jälkeen. Se oli jotain niin valtavaa ja ravistelevaa, etteivät inhimilliset kuvaukset yllä koskettamaan sitä. Jumala voimassaan astui alas noille syrjäisille saarille, eikä mikään ollut entisellään enää. Ja, rakkaat ystävät, se oli totisinta totta. Se ei ollut mitään hetkellistä ilon ja riemun tuntemista, laulua ja tanssimista, muutaman hengen uskoontuloa. Kun Jumala repäisee verhon näkyväisen ja näkymättömän väliltä ja alkaa itse toimia, paatuneinkin väkivallan tekijä tulee pyyhkäistyksi Herran pyhyiden ja pelon tilaan. Vaikka tämä istuisi pimeimmässä kapakassa, pimeimmän ilmapiirin ympäröimänä, tietämättä mitään käynnissä olevasta rukoustaistelijoiden esirukouksesta. Kun Jumala astuu alas, Hän ottaa haltuun kokonaisia alueita, kaupunkeja, rakennuksia, ihmisryhmiä, yksilöitä. Se on Jumalan toimintaa, ei ihmisen.

Me emme saa väheksyä pienten alkujen päivää (Sak. 4:10). Kyllä, me jokainen tiedämme tämän sanan paikan, mutta sisäistämmekö sen?

Hebridien herätys sai alkunsa, kun kaksi yli 80-vuotiaasta sisarusta, Peggy ja Christine Smith saivat rukouksessa Herralta lupauksen: ”Sillä minä vuodatan vedet janoisen päälle ja virrat kuivan maan päälle” (Jes. 44:3). He aloittivat jatkuvan rukouksen. Pian heihin liittyi seitsemän seurakunnan vastuushenkilöä viikottaisiin rukousöihin. Nämä ihmiset jatkoivat hellittämätöntä rukousta. He tarttuivat Jumalan lupaukseen eivätkä päästäneet irti. He eivät suostuneet näke-

mään mitään muuta kuin tämän Jumalan lupauksen. Jumala odotti heidän tarttuvan haasteeseen ja he tarttuivat.

Tätä jatkui noin kuuden viikon ajan kaksi-kolme yötä viikossa, kunnes eräs rukousryhmän jäsen sai sydämelleen Herralta sanan, josta tuli herätyksen avain:

”Kuka saa nousta Herran vuorelle ja kuka seisoa hänen pyhässä paikassaan? Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän, joka ei tavoittele turhuutta eikä vanno väärin. Hän saa siunauksen Herralta ja vanhurskauden Jumalalta, pelastajaltaan.” (Ps. 24:3-5)

Jumalan Henki käsitteli rukousryhmää äärimmäisen voimakkaalla synnintunnolla. ”Ovatko minun käteni puhtaat? Onko minun sydämeni puhdas?”

Herätys alkaa aina vahvana synnintuntona. Herätys liittyy Jumalan pyhyteen, siihen että Hän tulee meidän keskelle. Hänen valtava voima ja jumaluus toimii meissä ja saa aikaan sen. Rukoilijat olivat vakuuttuneita siitä että janoavien herätyshuuto kuullaan kun se on aitoa janoa. Heillä oli lupa haastaa Jumala vastaamaan liiton Jumalana lupauksiinsa, mutta heidän oli oltava valmiita myös pyhittäytymään.

Lopulta herätys tuli voimakkaina synnintunnon aaltoina, jotka pyyhkäisivät paikkakunnan yli. Kun esirukoilijat lähtivät rukouspaikastaan navetasta ulos, he ”näkiävät miehiä ja naisia polvillaan teiden varsilla huutamassa Jumalan armoa. Jokaisessa kodissa oli valot. Jumala-tietoisuus oli niin voimakas, ettei kukaan voinut nukkua.”

Herätys levisi kaikille saarille, kaikille paikkakunnille. Ihminen ei sitä levittänyt eikä kuljettanut eteenpäin. Jumala teki sen. Synnintunto kosketi sellaisiakin, joille uskon asiat olivat täysin vieraita. Oli kommunisteja, ateisteja, alkoholisteja, rikollisia. Moni pelasti ilman ulkopuolista ihmisen ohjausta. Heitä tavattiin kaikkialla: veneissä, rannoilla, kukkuloilla, teiden varsilla, tanssipaikoissa, baareissa, maassa maaten, synnintunnosta itkien ja huutaen Jumalan armoa. Poliisilaitoksen ympäristö täyttyi ihmisistä jotka tunnustivat syntejään ja rikoksiaan.

Ja tätä jatkui vuosikausia.

Siispä kysyn itseltäni. Ovatko minun käteni puhtaat? Onko minun sydämeni puhdas?

Haluammeko me nähdä muutoksen tapahtuvan aina vain pimeämmäksi muuttuvassa rakkaassa Suomen maassamme? ”Esirukoilijat vetivät herätyksen alas Hebridien saarilla. Kun herätys tuli, Jumalan pelko ja pyhyys kosketi ensin esirukoilijoita, jotka näkivät siinä valossa oman sydäntensä tilan. He etsivät ja rukoilivat käsiensä ja sydäntensä puhdistusta, pyhitystä, jota ilman ei kukaan ole näkevä Herraa’ (Heb. 12:14)”

Rakkaat ystävät, Mauri Vilposen sanoin kysyn nyt teiltä jokaiselta yhdessä ja erikseen: voiko Suomea pelastaa mikään muu kuin Hebridien herätyksen kaltainen herätys? Syvä synnintunnon herätys, joka alkaa meistä kristityistä ja koskettaa kaikkia ihmisiä heidän taustoistaan riippumatta?

Siteeraukset: Mauri Vilponen: Herätys Hebridien saarilla 1949-1952, 2. painos, 2020)

Jeshuan, Jeesuksen armo olkoon meidän kaikkien kanssa,

Markus Nurmesniemi
Päätoimittaja

Jerusalemin yhdistymisestä 54 vuotta

Näkymä Jerusalemin temppelivuorelle päin. Kuva: Markus Nurmesniemi

Kirjoittanut:
Sabra järjestön johtaja
Mordechai Ben Ya'akov

**"Ellen pidä Jerusalemia
ylimpänä ilonani" (Ps 137:6)**

Tänä vuonna Jerusalemin yhdistymisestä on 54 vuotta.

Näiden vuosien jälkeen on vielä heitä jotka haluavat tuhota sen, muuttaa sen historian... ja epäonnistuessaan siinä, ainakin uudelleen jakaa sen tai asettaa kansainvälisen kontrollin alle. He kysyvät, pitäen sitä retorisenä kysymyksenä: mikä oikeus juutalaisilla on tähän kaupunkiin ylipäätään?

Mutta me muistamme, kun Kuningas Daavid, Juudan heimosta ("juutalainen" sanan al-

kuperä), julkaisi tämän oikeuden. Daavid päätti suorittaa väestön laskennan, tietääkseen kuinka suuri sen armeija oli.

Häntä varoitettiin tekemästä sitä (2. Sam 24:3) ja toteutetaan sen hän tajusi syntinsä. Hän tunnusti sen Luojansa edessä, ja Hän, joka kuuntelee rukouksemme, lähetti profeetan Daavidin luo, kehottaen häntä valitsemaan rangastuksen väestön laskennasta. Tuhon enkeli kulki Israelin läpi ja monet kaatuivat, mutta kun hän pysähtyi Jerusalemin ylle, Herra pysäytti hänet.

Daavid todisti tätä tapahtumaa sillä vuorella, johon tuleva temppeli rakennettaisiin. Kannettuaan syyllisyytensä, hän pyysi Jumalaa säästämään kansan ja rankaisemaan häntä, Profeetta kehotti Daavidia

uhraamaan uhrin Jebusilaisen Ornanin puimatantereella (nimitään Ornan, 1. Aikak. 21), joka oli tämän vuoren huipulla.

Daavid tunsu jo vuoren paikana, jossa Aabrahamin piti uhrata lisä (1. Moos 22:2). Daavidin päivinä tuulista vuoren huippua käytettiin paikana, jossa erotettiin vehnä akanoista (mielenkiintoinen vertauskuva hengellisistä tuomioista ja puhdistumisesta).

Herran enkelin ilmestyminen (1. Aikakirja 21:16) nimeää sen taivaan portiksi, ihmisten kohtaamispaikka lähestyä elävää Jumalaa. Arauna/Ornan halusi lahjoittaa kaiken, aina härästä polttopuihin asti ja hän teki uhrauksensa vilpittömällä mielellä (2. Sam 24:22-23) Mutta Daavid vaati saada

ostaa sekä uhri elementit että omaisuuden sen täyteen hintaan.

Tämä liiketoimi on meille merkittävä Israelin kansana ja kansakuntien jäsenenä, jotka kuuluvat Israelin Jumalalle:

Se poistaa kaikki epäilykset Tempelinvuoren omistuksesta; se ostettiin virallisesti Israelin kansalle 3000 vuotta siten eikä sitä ole koskaan uudelleen myyty.

Kuningas Daavid ei ollut kiinnostunut siirtämään syntiään jonkun toisen syyksi –vanhurskas esimerkki meille.

Herra itse profeettansa kautta neuvoi Daavidia rakentamaan alttarin tälle vuorelle, näyttäen, että tämän paikan valinta ei ollut ihmisen hetken mielihohde vaan Kaikkivaltiaan tah-

to.

Jerusalem nimellä on myös merkitys. Kirjoitukset kertovat meille, että tätä kaupunkia hallitsi aluksi mysteerinen pappi Melkisedek (1. Moos 14:18) ja hepreaksi sitä kutsuttiin nimellä "Shalem", joka tarkoittaa "täydellinen" tai "kokonainen" kaupunki.

On erikoinen tosiasia että kautta Kirjoitusten Jerusalem säilyttää loppuosan "shalem", kuitenkin se lausutaan "yeru-shalayim" – ikään kuin siinä olisi kaksois yud... kun itse asiassa raamatun hepreassa se kirjoitetaan ilman ainuttakaan yud'ia. Jopa nykyheprea käyttää ainoastaan yhtä yud'a, kuitenkin äännetään kahtena. Mitä tämä muinainen perinne tarkoittaa?

Kaksois yud heprean kieliopissa viittaa pariin jotakin, tuloksena yhdestä sanasta "kaksois päivää", "kaksois kättä" tai "kaksois silmää". Onko myös pari "Jerusalemia"? Itse asiassa on. Jesaja 65 antaa meille vihjeen tulevasta Jerusalemissa, jonka Herra "luo" osaksi "uutta taivasta ja maata" (jakeet 17-18) Toisin kuin mennyt ja

nykyinen Jerusalem, joka oli/on tuhottu ja saastutettu toistuvasti, tämä toinen Jerusalem tulee olemaan pyhä.

Toisin kuin mennyt tai nykyinen kaupunki, jonka murheella ei tunnu olevan loppua, tämä Jerusalem ei tuo itkua, ennenaikaista kuolemaa tai onnettomuutta juutalaiselle kansalle (Jae 19-23). Vastakohtana tälle päivälle, Jerusalemin ympäristö ei ole enää vaarallinen juutalaisille eikä ei-juutalaisille: "Ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sanoo HERRA." (Jae 25).

Vihollinen yrittää kaikkensa koko voimallaan rikkoakseen yhteyden Luojan ja Israelin kansan välillä; kierrellen tämän päivän Jerusalemin ympärillä.

Sen kohtalo on jo etukäteen kerrottu: todellisen Tooran alkulähde ja vetäen puoleensa kaikkia kansoja, jotka rakastavat Jumalaa ja haluavat tavata Hänet (Jesaja 2:2-4) Epäonnistuttuaan pitämään kaupungin rauniokasana, epäonnistuttuaan pitämään sen Israelin vihollisten hallussa, vihollisen

viimeisin strategia (YK:n kautta) on yrittää häpäistä yhdistetty Israelin hallitsema Jerusalem pitäen sitä juutalaisena keksintönä rasismista syntyneenä. Ei yllättävää, valheet ovat paksuimpia Temppelellyyden vuorokauden koskien.

IDF:n vapauttaessa Jerusalemin 1967, koko kaupunki palasi sen oikeille omistajille ensimmäistä kertaa yli 2000 vuoteen. Ja Israelin ensimmäinen teko sen hallitsijana oli avata kaupunki kansoille. Viimeisinä 54 vuotena, kaikki maailman kansat ovat voineet nauttia oikeudesta sanoa, "Meidän jalkamme ovat seisoneet sinun kaduillasi, Oi Jerusalem!" He ihailevat kuinka kaupunki on "täysin yhtenäisen" (Ps. 122:2-3) ilman esteitä, ampujia ja ei-kenenkään maata, jotka turmelivat sitä Jordanin miehityksessä.

54 –vuotta tästä tapahtumasta on hyvä aika vierailla kaupungissa, joka on uuden Jerusalemin kaksonen. "Kiertäkää Siion, kulkekaa sen ympäri, laskekaa sen tornit. Tarkastelkaa sen muureja, kulkekaa sen linnoissa kertoaksenne niistä tulevalle sukupolvelle.

sillä tämä on Jumala, meidän Jumalamme ikuisesti.." (Ps. 48:13-15).

Mennyt, nykyisyys ja tulevaisuus ovat kaikki täällä.

Tutki esiin kaivettuja katuja ja asuntoja, jotka ovat raamatun esi-isiemme ajoilta. Koe moderni elpynyt Jerusalem, epätäydellinen mutta inspiroiva sen monine kauniine kasvoineen.

Kuuntele juutalaisen kansan rukousta, joka toistetaan kolmesti päivässä, tulevan "täydellisen" kaupungin saapumisesta, jossa Daavidin kuninkaallinen huone tulee hallitsemaan oikeudenmukaisesti ja rauhassa ikuisesti: "Ja nähköön silmämme sinun armollisen paluusi Siioniin. Kii-tetty olet Sinä, Oi Herra, joka palautat Hänen kunniansa Siionille".

Toivomme tapaavamme sinut Israelin maassa, yhdistetyssä Jerusalemissa. rakkaudella,

www.sabraIsrael.org
sabraruthfinish@gmail.com

Kansojen paljoutta Länsimuurilla Jerusalemin vanhassa kaupungissa. Kuva: Markus Nurmesniemi

Elämän ihmeitä autiomaassa

Maalaus: Jasmina Nurmesniemi

Kirjoittanut:

John D. Garr, FT

Kun israelilaiset olivat kulke-
neet Punaisen meren halki
seinämänä kohoavien vesi-
massojen reunustamaa kujaa
pitkin ja nähneet sitten kuinka
nuo samat vesimassat syök-
syivät faraon armeijan ylit-
se hukuttaen heidät, Valittu
kansa suuntasi kulkunsa kohti
Herran vuorta ja ennalta val-
mistettua jumalallista kohta-
amista.

He olivat kuulleet Mooseksen
kertovan tulesta, jonka hän oli
nähty vuorella ja tulisista kie-
listä, jotka olivat puhuneet hä-
nelle suoraan palavasta pen-
saasta. Nyt heillä itsellään oli
mahdollisuus nähdä, kuulla
ja kokea lankaikkisen Jumalan
tulinen läsnäolo Siinainvuo-
rella, kun Jumala puhui ukko-
senjylinässä vuorelta. Jumalan
ääni oli kutsunut heidät tälle
vuorelle ja astumaan liittoon,

joka tekisi heistä Jumalan kan-
san, pappisvaltakunnan, ja
muuttaisi heidät seurakunnak-
si ja Valitun kansan kansaksi.

Siinainvuoren juurella: Elämän ja Vapauden syntymä

Matkalla Punaiselta mereltä
Siinainvuorelle israelilaiset ko-
kivat muutoksen vapautetusta
mutta sekavasta ihmispaljou-
desta järjestäytyneeksi yhtei-
söksi, joka vaelsi ykseydessä ja
kurinalaisuudessa. Kun tämä
kaksimiljoonainen ihmisjouk-
ko saapui lopulta Siinaille,
Raamatun teksti vahvistaa,
että Israel (monikko) leiriytyi
(yksikkö).

Hajanainen kansa, jossa oli
monia ei-israelilaisia, oli löytä-
nyt vihdoin yhteisen sävelen ja
odotti ymmärrystä siitä, mitä
varten Jumala oli vapauttanut
heidät Egyptin orjuudesta. He
olivat voittaneet keskuudes-
saan aikaisemmin vaikutta-

neet erimielisyydet, ja nyt he
seisoivat yksimielisinä Siinain-
vuoren juurella. He odottivat
Abrahamin, lisäksi ja Jaakobin
Jumalan ilmestymistä. Eivätkä
he odottaneet turhaan.

”Koko Siinainvuori peittyi sa-
vuun, koska HERRA oli laskeu-
tunut sille tulesta. Siitä nousi
savua kuin sulatusuunista, ja
koko vuori vavahteli ankarasti”
(2.Moos. 19:18). Jumala, hei-
dän Jumalansa, oli ilmestynyt
vuorella järjestyttävässä voimas-
saan.

Eikä Hän vain ilmestynyt, vaan
hän jylisi israelilaisille nämä
kuolemattomat sanat: ”Minä
olen HERRA, sinun Jumalasi,
joka toin sinut pois Egyptin
maasta, orjuuden pesästä”
(2.Moos. 20:2).

Ilmoitettuaan identiteettinsä
ja tekonsa Jumala esitti mah-
dollisimman lyhyen tiivistel-
män niistä ohjeista, jotka Hä-

nellä oli ihmiskuntaa varten:
Kymmenen käskyä. Kyse ei ol-
lut kuitenkaan mikään pelkkä
Jumalan mielipiteitä sisältävä
muistilappu, joka kiinnite-
tään ilmoitustaululle Israelin
tarkasteltavaksi. Nämä olivat
muuttumattoman ja tinkimät-
tömän jumalallisen totuuden
tulisanoja, joita israelilaiset
eivät vain kuulleet vaan jotka
he myös näkivät.

Raamatun teksti sanoo itse
asiassa, että ”koko kansa näki
äänen ja tulenleimahdukset ja
soofar-torven äänen ja vuoren
savuamisen” (2. Moos. 20:18,
hepr.tekstissä on vain verbi
’näki’).

Kuinka ihminen näkee äänet?
Ilmeisesti Jumalan ääni ilmes-
tyi liekehdinnän keskeltä tu-
lisina kielinä niin, että kansa
saattoi myös nähdä Jumalan
sanat ne kuullessaan. Vähän
ennen Jeesuksen aikaa Filon
aleksandrialainen kuvasi tätä

ilmiötä näin: ”Tulen keskeltä... kuului...ääni, sillä leimahdukset tulivat selväksi puheeksi... sanat olivat niin selvät...että heistä tuntui että he pikemminkin näkivät kuin kuulivat ne.”

Rabbi Yohanankin selitti, että jokainen tulinen sana jakaantui 70 eri kieleksi, sillä Jumala sanoi: ”Eikö minun sanani ole kuin tuli, sanoo Herra, ja kuin moukari, joka murskaa kalliin” (Jer. 23:29).

Näin tapahtui viisaitten mukaan siksi, että maailman kansatkin kuulisivat Kymmenen käskyä kukin omalla kielellään. Mutta vain Israel otti vastaan Jumalan tarjoaman Tooran.

Kun Israel oli kuullut kaikki liiton ehdot, he vastasivat yhdestä suusta: ”Kaiken, mitä HERRA on puhunut, me teemme” (2. Moos. 24:3). Myöhemmin kansa antoi saman vakuutuksen hiemen erilaisella ja voimakkaammalla tavalla.

Tekstin mukaan israelilaiset sanoivat: ”Kol asher diber

JHVH na’ase venishma”, mikä tarkoittaa sanatarkasti: ”Kaiken mitä HERRA on sanonut, me teemme ja sitä noudatamme.”

Kansa siis julisti, että he tekisivät ilman muuta mitä tahansa Jumala käskisikin heidän tehdä, ennen kuin he edes ymmärsivät mitään. Nämä israelilaiset olivat oppineet kalliin läksyn: Jumalan tiet ovat joskus käsittämättömät; ihminen voi ymmärtää ne vasta sitten kun ne ovat tapahtuneet.

Tällaista sitoutumista Jumala edellytti Valitulta kansaltaan. Koska he rakastivat häntä ja heidät liitettäisiin liiton hänen kanssaan, he tekisivät, mitä hän käskisi heidän tehdä silloinkin kun he eivät ymmärtäneet.

Kun Jumala kutsui israelilaisia tulemaan lähemmäksi, he kuitenkin vastustelivat, koska heitä kauhistutti Jumalan pelottava läsnäolo. He tiesivät, että ”on kauheaa joutua elävän Jumalan käsiin.”

Niinpä he pyysivät Moosesta toimimaan heidän edustajanaan – kuulemaan Jumalaa ja kertomaan heille kuulemansa. Toisin kuin israelilaiset, Mooses oli viettänyt autiomaassa 40 vuotta, joiden aikana Jumala oli puhdistanut kaiken Egyptin saastan profeetasta.

Siksi Mooses ei epäröinyt astua rohkeasti Jumalan läsnäoloon. Israel sitä vastoin ei ollut vielä kokenut 40-vuotista puhdistusta, jonka Jumala oli suunnitellut heidänkin varalleen. Siksi he eivät olleet valmiita elävän Jumalan täydellisen pyhyyden kokemiseen ja kavahtivat ja kauhistuivat suoraan yhteyttä Herran kanssa.

Jumala jatkoi israelilaisten kanssa tekemänsä liiton yksityiskohtien selventämistä – oikeastaan hän laajensi ja paranteli liittoa, jonka hän oli tehnyt heidän esi-isänsä Abrahamin kanssa monia satoja vuosia aikaisemmin.

Siinäin liitto ei olisi uusi liitto, vaan pikemminkin uudistettu liitto, paranneltu Abrahamin

liitto. Keskellä tuota mahtavaa näytelmää, joka ihmises-tä näytti uhkaavalta – tulta, maanjäristyksiä, yliluonnollisia soofar-torven ujelluksia – Mooses ja Israelin lapset olivat oikeastaan turvasatamassa, Jumalan rauhan sisään suljettuina. He olivat ikäänkuin häähuoneessa, jumalallisen rakkauden lämpöön kätkeytyinä.

Jumalan kirkkauden pilven chupan alla Israel lausui yhdestä suusta ”tahdon” ja Israel liitettiin maailmankaikkeuden Jumalan kanssa ikuisen liittoon, jota ei koskaan kumotaisi. Jumala oli itse antanut tämän yksiselitteisen lupauksen Abrahamille: ”Minä pidän voimassa liittoni välillä, minun ja sinun sekä sinun jälkeläistesi välillä, polvesta polveen, ikuisen liiton niin että minä olen sinun ja sinun jälkeläistesi Jumala” (1. Moos. 17:7).

Tämän liiton perusteella Jumala vakuutti satoja vuosia myöhemmin Israelille: ”Minä, JHVH, en muutu; sen täh-

Maalaus: Jasmina Nurmesniemi

den te Jaakobin lapset ette ole tuhoutuneet” (Mal. 3:6, engl.käännöksen mukaan). Ei ihme, että Paavali huudahti Jumalan Israelin kanssa solmiman liiton loukkaamattomuudesta: ”Jumalan lahjat ja kutsu ovat peruuttamattomat!!” (Room.11:29). Israelin Jumala pitää uskollisuudessaan ikuisesti liittonsa Valitun kansansa kanssa.

Liittonsa merkeissä Jumala asetti israelilaisten eteen elämän ja kuoleman, siunaukset ja kiroukset, ja hän kehotti heitä: ”Valitse elämä” (5. Moos.30:19).

Kuoleman vaaniessa joka mutkassa elämä olisi niiden osa, jotka noudattaisivat Jumalan Sanaa. Elämän erotti kuolemasta vain pergamenttiin piirretyn, lähtemättömän musteen paksuus. ”Noudata käskyjäni”, sanoi Jumala, ”niin saat elää” (San.I. 7:2). Kuoleman oli käden ulottuvilla, sillä ”synnin palkka on kuolema” (Room.6:23).

Siinailta lähtien vaihtoehdot ovat olleet selvät: elämä tai kuolema; siunaus tai kirous.

Tänäkin päivänä Jumala pyytää kaikkia niin kuin tuon ajan israelilaisia: ”Valitse elämä.”

Kun Israel liitettiin Jumalaan liiton kautta, syntyi ihmiskunnan historian ensimmäinen todella vapaa kansa. Tämä oli kansa, joka Jumalan heille suoman vapaan tahdon ansiosta pystyi valitsemaan Jumalan käskyjen noudattamisen tien kaikkina elämänsä päivinä. Siinainvuorella he löysivät vapauden, jota he ja heidän esi-isänsä olivat ututterasti etsineet kaikkina Egyptin orjuudessa viettäminään vuosina.

He olivat todella vapaita, kun heidät liitettiin Jumalaan ja kun he taipuivat täydellisesti noudattamaan hänen Sanaan ja tahtoaan.

Leipää taivaasta

Vahvistaakseen Sanansa ja tehdäkseen mahdolliseksi Sanan lupausten toteutumisen Jumala teki ihmeitä Israelin lasten keskuudessa heidän vaeltaessaan Siinain erämaassa. Hänen jumalallinen väliintulonsa oli usein välttämätön, jotta kansa, jonka kanssa hän oli tehnyt liiton, säilyisi hengissä.

Kyse oli todella elämästä ja kuolemasta, sillä elämän vihollisia oli kaikkialla erämaassa. Vain uskollinen Jumala saattoi varjella Israelin kuolemalta heitä kaikkialla ympäröivän kuoleman ammottavien leukojen ja tuhoutumisen keskellä. Yksin elämän Herra saattoi varjella kansansa kuolemasta ja yksin hän saattoi synnyttää elämää kuolleista parantamalla sairaat ja antamalla kuoleville lisää elonpäiviä.

Jo silloin kun israelilaiset aloittivat vaelluksensa kohti Kanaanin maata halki hiekaerämaan oli täysin selvää, että kaksimiljoonainen kansa ei voisi mitenkään säilyä hengissä autiomaasta löytyvän köyhän ravinnon varassa. Joka päivä tarvittaisiin tonneittain ruokaa. Sitä olisi pitänyt tuoda joka päivä kamelikuormittain. Oli siis keksittävä vaihtoehtoinen suunnitelma, ja sen oli pakosta oltava ihme. Kun israelilaiset huusivat ruokaa säästykseen nälkäkuolemasta, Jumala sanoi: ”Minä annan sataa teille leipää taivaasta” (2. Moos. 16:4).

Leipä, jota Jumala toimitti israelilaisille, muistutti korianterin siemeniä, se oli pihkan väristä ja maistui hunajalta. Sitä kutsuttiin nimellä manna (useimmat tulkitsevat ”mannan” tarkoittavan ”Mitä se on?”).

Friedrich Bodenheimer on ehdottanut, että tuo manna on voinut olla samankaltaista

kuin alueella aika yleisenä kasvavan tamariskipuun manna-hedelmä. ”Olemme nähneet, että kaikkia Raamatussa olevia silminnäkijäkertomuksia voidaan pitää kirjaimellisina Siinain tamariskipuun hedelmän (mannan) kuvauksina”, hän sanoo, sillä ”pohjois-Iranissa kurdit keräävät joka vuosi tuhansia kiloja tamariskimannaa.”

Niin tai näin, varmaa on, että Jumala toimitti itse kaiken mannan, jota tarvittiin israelilaisten hengissä pysymiseksi, ja hän toimitti sitä uskollisesti 40 vuoden ajan: ”Israelilaiset söivät mannaa neljäkymmentä vuotta...kunnes he tulivat Kanaaninmaan rajalle” (2. Moos. 16:35).

Mannan todisti Jumalan ihmeksi se, että sitä ei sataanut koskaan sapatinpäivänä, mutta kaksinkertainen määrä mannaa satoi sapatia edeltävänä päivänä (2. Moos. 16:22).

Yhteys israelilaisten syömän aineellisen ruuan ja sen hengellisen merkityksen välillä oli suuri. Psalmikirjoittaja totesi, että ”ihmiset söivät enkelten leipää. Hän lähetti heille evästä yllin kyllin” (Ps. 78:25).

Joseph Lieberman sanoo, että tämä ”enkelten ruoka” oli itse asiassa ”Jumalan läsnäolon hehku”. Tätä käsitystä kehitti edelleen Yehuda Lieb sanoessaan, että ”autiomaavaelluksen sukupolven piti hengissä itse Toora, ruoka taivaasta.” Israelilaiset nauttivat näin Jumalan Sanaa, joka oli tullut konkreettiseksi, syötäväksi ruuaksi.

Meidän ei pidä koskaan aliarvioida sitä, millaisiin äärimmäisyyksiin Jumala menee varmistaakseen kansansa elämän – ei pelkästään eloonjäämistä vaan myös heidän menestymisensä. Israelin Jumala on El Shaddai, Kaikkivaltias, jonka voima näkyy aina siinä,

kuinka hän tukee valittua kansaansa. Hän on aina ”enemmän kuin tarpeeksi” niille, jotka uskovat häneen, sillä hänen voimansa ja valtansa, geuurot, olemus on elämä – ylläpitää elämää, uudistaa elämää, jopa palauttaa elämään.

Vettä kovasta kalliosta

Toisella kerralla Israelin lapsia uhkasi kauhistuttava kuolema siksi, että ei ollut vettä. Kun he vaelluksellaan saapuivat Refidimiin, ”siellä ei ollut vettä kansalle juotavaksi” (2. Moos. 17:1). Heikoimmat ja vähäuskoisimmat kansasta alkoivat toistella sitä laulua, josta oli tullut yleinen epäuskon julistus: ”Minkä tähden olet tuonut meidät Egyptistä...siksikö, että haluat tappaa meidät?” (17:3), he moittivat Moosesta.

Jälleen Jumalalla oli ratkaisu elämän ja kuoleman kysymykseen. ”Mene kansan edellä”, hän käski Moosesta, ”minä seison siellä edessäsi Hoorebin luona olevalla kalliolla.” Sitten Jumala neuvoi Moosesta: ”Lyö kalliota, niin siitä lähtee vettä, ja kansa saa juoda” (17:5-7). Kalliosta virtaava vesi ei ollut mikään pieni noro vaan todellinen elämän lähde.

Kahden miljoonan ihmisen janon sammuttamiseen tarvittiin todellakin ryöppyävä vesivirta. Näky on ollut uskomaton. Keskellä autiomaata kivistä alkoi pulputa runsaasti elävää vettä Valitun kansan hengissä pysymiseksi.

Millaista Jumalaa israelilaiset palvelivatkaan! Hän ei vain antanut sataa leipää taivaasta vaan hän saattoi vapauttaa vesivirrat auringonpoltaman autiomaan kalliosta. Aina kun valitun kansan elämä oli vaakaalaudalla, Jumala todisti, että hänen vallassaan oli liikuttaa taivasta ja maata varmistaakseen heidän eloonjäämisensä ja heidän siunauksensa. Hänen voimallaan ja vallallaan, geuurot, ei ollut rajoja

eikä hän erpäröinyt käyttää valtaansa pitääkseen voimassa iankaikkisen päätöksensä: Am Israel chai (Israelin kansa elää)!

Elämää käärmeenpesässä

Kun Mooses johdatti heprealaisia ”suuren ja pelottavan autiomaan” halki, he saivat huomata, että siellä oli runsain määrin ”myrkyllisiä (engl tulisia, välkehtiviä) käärmeitä ja skorpioneja” (5. Moos. 8:15).

Benjamin Bausman huomauttaa, että autiomaassa maamonin paikoin ”kuhisee käärmeitä ja suuria, jopa puolen metrin pituisia liskoja, joiden nahka välkehtii kuin helmet.” Hän aprikoi, mahtoivatko nuo ”välkehtivät matelijat” olla niitä ”tulisia, välkehtiviä käärmeitä”, joilla Herra kuritti hep-

realaisia.

Varsin tuhoisaksi osoittautunut käärmevitsaus johtui Jumalan tuomiosta, jonka hän langetti Israelille heidän lopputtomien valitustensa tähden. Kun he vain vikisivät epäuskoista valitusvirttään: ”Minkä tähden te johdatitte meidät pois Egyptistä kuolemaan autiomaassa?”, ja vielä lisäsivät siihen syytöksen: ”Eihän täällä ole leipää eikä vettä, ja me olemme kyllästyneet tähän kelvottomaan ruokaan (engl ”sielumme inhoaa tätä vaaleaa leipää [mannaa]”, 4. Moos. 21:5), Jumala sai tarpeekseen heidän nurinastaan. Niinpä hän ”lähettti kansan sekaan myrkkykäärmeitä (tulisia käärmeitä), jotka purivat kansaa, ja suuri joukko israelilaisia kuoli” (21:6).

Kun kuolema oli korjannut

omansa, monta viattomaakin, Jumala laati suunnitelman, joka pelastaisi loput kansasta tulisten käärmeitten myrkyllisiltä puremilta. Herra käski Moosesta: ”Tee myrkkykäärme (tulinen käärme) ja pane se tangon päähän. Kuka tahansa pureman saanut, joka katsoo siihen, jää eloon”(21:8).

Kun Mooses noudatti Jumalan ohjetta ja teki vaskikäärmeen, pani sen tangon päähän ja nosti tangon pystyyn Israelin leirissä, ne, jotka katsoivat tätä vaskikäärmettä, jäivät henkiin.

On välttämätöntä rangaista pahantekijöitä, sillä Jumala ei voi katsoa sormiensa läpi pahaa saati sitten hyväksyä sitä. Mutta Jumalan jumalallisen tuomion kanssa on aina kulkenut jumalallinen armo. Itse asiassa tuomio ja armo ovat

vain saman jumalallisen ominaisuuden kääntöpuolia. Sillä silloinkin kun Jumalan vanhurskaus vaatii kuolemaa, Jumala on aina valmis suomaan elämän niille, jotka nostavat silmänsä katsomaan häntä ja ottavat vastaan häneltä hänen armonsa.

Kaikkivaltiuudessaan Jumala voi antaa elämän tai kuoleman, sillä hän hallitsee molempia. Jumala on kuitenkin aina väkevästi elämän puolella, jopa elämäksi kuolleista, jolloin niille, jotka ovat kuolemaisilaan (myös syntiensä tähden) annetaan tämä armollinen kutsu katsoa elämän Herraan ja saada häneltä takaisin elämä kuolevaan ruumiiseensa.

Loputon taistelu elämästä

Kun israelilaiset vaelsivat autiomaassa, heidän haasteet-

Yovel-lehti on myös verkossa:

www.yovel-magazine.com

Onko jokin artikkeli tai opetus sellainen, johon haluaisit palata uudestaan, mutta sinulla ei ole sitä käsilläsi?

Sivuilta voit lukea tai ladata ilmestyneitä numeroita milloin sinulle parhaiten sopii.

Sieltä löydät myös lisämateriaalia sekä

linkkejä kirjoittajien omille sivustoille, opetuksiin ja arkistoihin.

www.yovel-magazine.com

naan eivät olleet vain nälkä, jano ja vaaralliset luonnonvoimat, vaan he saivat huomata, että niiden seutujen asukkaat, joiden halki he kulkivat, suhtautuivat heihin usein vihamielisesti.

Näitä olivat amalekilaiset, jotka hyökkäsivät Israelin kimp- puun, kun he olivat leiriyty- neinä Refidimissä (2. Moos. 17:8). Amalekilaiset olivat tunnettuja siitä, että he välttelivät suoraa sotilaallista yhteenottoa ja hyökkäsivät sen sijaan jälkipään joukkoja vastaan valiten kohteekseen heikot ja sairaat, naiset ja lapset (5. Moos. 25:18).

Amalek ja terrorismi

Ilmeisestikään mikään ei ole muuttunut pahojen ihmisten häijyissä juonissa, kun he Amalekin uudelleen he- ränneessä hengessä jatkavat terrorikampanjoitaan siviilejä vastaan ja välttelevät suoraa yhteenottoa koulutettujen taistelijoiden kanssa. Tuollai- sen pelkuruuden ja pahuu- den loppu on kuitenkin selvä: Jumala ”pyyhkii pois Amale- kin muiston taivaan alta” (2. Moos. 17:14b), ja he joutuvat historian roskakoriin.

Kun amalekilaiset hyökkäsi- vät, Mooses käski Joosuaa ryhtymään taisteluun heitä vastaan. Hän itse nousisi vuoren laelle pitämään ylhäällä ”Jumalan sauvaa” ja tarkkai- lemaan taistelun kulkua. Lu- emme, että niin kauan kuin Mooses piti käsiään ja sauvaa ylhäällä, israelilaiset olivat voitolla taistelussa, mutta kun Mooseksen kädet väsyivät ja vaipuivat alas, amalekilaiset pääsivät voitolle.

Lopulta Mooseksen istuimek- si nostettiin kivi, ja Aaron ja Huur kannattelivat hänen käsiään – ja Jumalan sauvaa – auringonlaskuun asti. Näin he takasivat täydellisen voiton Joosualle ja hänen miehilleen.

Tässä vaiheessa Jumala sa-

noi jotain yllättävää: hän käs- ki Moosesta: ”Kirjoita tämä muistutukseksi kirjaan ja teroita sitä Joosualle: ’Minä pyyhin Amalekin muiston täy- dellisesti pois taivaan alta’” (17:14).

Sitten Mooses rakensi alttarin, jonka nimeksi hän antoi ”JHVH Nisi” (Herra minun lippuni) ja lausui tämän ennustuksen: ”Totisesti, Herran valtaistui- men kautta, HERRALLA on sota Amalekia vastaan pol- vesta polveen” (17:16). Hy- vän ja pahan välinen taistelu on väistämätön, ja se jatkuu taukoamatta, kunnes koittaa aikakausi, jolloin alkaa vihdoin täydellisen rauhan aika Mes- siaan ikuisessa kuningaskun- nassa.

Tapahtuneen välikohtauksen kautta Jumala ilmoitti, että is- raelilaisten ja Jumalaa vastaan olevien voimien (jotka hen- kilöityivät Amalekina) välillä olisi aina polvesta polveen jat- kuva taistelu. Siihen kuuluisi uskomattoman häijyjä terro- ritekoja Israelin yhteisön hei- koimpia vastaan, mutta Juma- la pysyisi myös järkähtämättä sitoutuneena kansaansa ja taisteluihin, joita käytäisiin Valitun kansan eloonjäämisen puolesta.

Kaikilta historian sivuilta löy- tyy sellaisten kansakuntien ja kansojen likaisia jäänteitä, jotka ovat rohjenneet nousta Herraa ja hänen kansaansa vastaan; ne ovat kokeneet täy- dellisen tuhon röyhkeytensä vuoksi.

Paha on ollut aina, ja on aina oleva, hyvän vihollinen. Sitä ei voi muuttaa. Koska Valittu kansa on olemassa yhtenäise- nä kansana, mikä viittaa Kir- joitusten Jumalan olemassa- oloon ja hänen ehdottomaan oikeuden ja totuuden vaati- mukseensa, heprealaiset ovat joutuneet kautta historian kärsimään eniten henkilöity- neen pahan hyökkäyksistä ai- noaa oikeaa Jumalaa vastaan,

eikä tähän tule muutosta en- nen kuin Messiaan palatessa.

Vaikka katkera viha ja viholli- suus on suunnattu ja tullaan suuntaamaan sitä kansaa kohtaan, joka on erotettu Juma- lalle, todellinen kohde on Jumala, joka kutsui kansan ja teki heistä valittuja edus- tajaan maan päällä. Pahan voimat eivät voi hyökätä suo- raan Jumalaa vastaan, joten ne suuntaavat terrori-iskunsa häntä edustavaa kansaa vas- taan.

Sen tähden tarvitaan jatku- vasti Jumalan voiman ilmene- mistä, hänen valtaansa ylitse kuoleman ja elämän. Amale- kin ajoista lähtien Jumala on varmistanut, että yhteenotto- ja tapahtuu Kirjoitusten Juma- laa vastaan ryhtyvien voimien ja Jumalassa ja hänen tahdos- saan varauksetta pysyvien vä- lillä.

”Polvesta polveen” on käy- ty ankaria taisteluja ja niitä tullaan käymään ”ikuisesti”, mutta Jumala on aina oleva kuoleman ja elämän kuningas. Hän liikuttaa ainaisesti taivaita ja maata säilyttääkseen kan- sansa sodan, nälän ja ruton keskellä.

Olkooot olosuhteet tai tilanteet mitkä tahansa, JHVH pitää aina huolen siitä, että Valittu kansa elää hänen edessään ja varsinkin Tulevan maailman ajattomassa ajassa.

Ihmisen uskottomuus ja Jumalan uskollisuus

Surullista kyllä Valitun kansan autiomaavaellus ja heidän elämänsä exodusta seuran- neina vuosisatoina ovat täyn- nä esimerkkejä ihmisen us- kottomuudesta. Kansa, jonka Jumala oli kutsunut ulos Egyp- tistä ja liittänyt itseensä liitos- sa, joka edellytti kiistatonta sitoutumista jumalalliseen totuuteen, hylkäsi kuitenkin jatkuvasti Jumalansa ja petti lupauksensa olla hänelle us-

kollinen.

Kultaisen vasikan tapaus

Räikein esimerkki tästä su- rullisesta inhimillisestä taipu- muksesta on kultaisen vasi- kan tapaus. Israelilaiset olivat nähneet Jumalan valtavan kirkkauden, kun he olivat seis- seet Siinaivuoren juurella. He olivat kuulleet ja jopa nähneet jumalallisen opetuksen liekeh- tivät sanat, joissa ilmoitettiin Kymmenen käskyä. He olivat sitoutuneet: ”Teemme kaiken mitä sinä sanot.”

Kun Mooses sitten lähti heidän luotaan 40 päiväksi vuorel- le ollakseen Jumalan kanssa, koettujen hetkien kauhistava valtavuus väistyi vähitellen heidän mielestään ja lopulta heidät valtasi pelko, että Moo- ses oli kuollut vuorella eikä enää palaisi Israelin leiriin. Niinpä he ryhtyivät suunnit- telemaan Egyptiin paluuta ja sanoivat: ”Parempi olla orjana Egyptissä kuin kuolla täällä au- tiomaassa.”

Kansa toi kultaa, jota he oli- vat saaneet ”saaliiksi egypti- läisiltä” ja pyysivät Aaronia tekemään kultaisen vasikan, jota he voisivat käyttää etsies- sään egyptiläisten suosiota (2. Moos. 32).

Sitten tuo sama kansa, joka oli seissyt peloissaan Juma- lan läsnäolossa, alkoi tanssia Apiksen, Egyptin epäjumalan, edessä ja teki turmiollisia te- koja, jotka rikkoivat sen liiton ehdot, jonka he olivat vasta tehneet Jumalan kanssa. Kun Mooses laskeutui vihdoin vuorelta, hän raivostui kan- saan. Hän murskasi Tooran kaksi taulua kallioon, ja Juma- la rankaisi välittömästi epäju- malanpalvojia. Kuolema vie- raili leirissä.

Niin kuin aina, vanhurskaat säilyivät hengissä ja Jumalan viha Israelia kohtaan sammui. Vaikka jotkut kansasta olisivat kuinka kieroutuneita, Jumala

jättäisi aina jäljelle uskollisten jäännöksen, joita hän uudistaisi, ennallistaisi ja uudistaisi heissä heidän isiensä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin uskon (Room.9:27-29).

Kultaisen vasikan tapaus oli vain yksi monista ihmisen uskottomuuden osoituksista, joihin ihmiset lankeaisivat epäilyksen kourissa ja kykenemättä luottamaan Jumalan lupauksiin. Ihmisen epäonnistumisista voisi laatia varsinaisen jatkokertomuksen, Siinain katkerasta pettymyksestä alkaen.

Ihmisen uskottomuus ei ole kuitenkaan koskaan poistanut Jumalan uskollisuutta. Jumala on ollut aina uskollinen ja on aina oleva uskollinen, vaikka ihminen lankeaa.

"Jumalalla on vahva osuus Israelin hyvinvoinnissa. Hän on

jatkuvasti yhteydessä Israeliin. Israel on ainutlaatuinen kansa maan päällä, pyhitetty ja erotettu maailman muista kansoista ja heidän kauhistuksistaan", sanoo Jacob Neusner.

Kun Jumalan valittu kansa toteuttaa Jumalan tahdon "kansoilla ei ole heihin mitään valtaa; kun Israel tekee syntiä, muut kansat saavat vallan. Synti, etenkin Tooran opetuksen hylkääminen, saa aikaan sen, että vihollinen hyökkää Israelia vastaan.

Kun Israel ei ole suorittanut uskonnollista velvollisuuttaan, vihollinen iskee." Kirjoitusten Jumala on kuitenkin muuttumaton, hän joka ei voi valehdella ja jonka sana ei voi raueta tyhjiin" (Room.9:6-13).

Tämän Jumalan geuurot (valtana ja voimana) ovat voi-

mat, jotka osoittavat hänen uskollisuutensa – hänen kuolemattoman sitoumuksensa parantaa sairaita ja herättää henkiin kuolleet. Hän on Jumala, jonka voi ehdottomasti luottaa tekävän sen, mitä hän on luvannut. Vaikka me ihmiset olemme uskottomat, hän on uskollinen ja hän pitää lupauksensa valitulle kansalleen, vaikka he nukkuisivat maan tomussa. Kaikkivoipa Jumala käyttää voimaansa silloinkin kun hänen lapsensa ovat täysin voimattomat ja makaavat hengettöminä kylmässä kovassa maassa.

Näin juutalainen kansa vakuuttaa Amidan Geuuroissa. Se on Jumalan "uskollisuus" kuolleille ja kuoleville. Kirjoitusten Jumalan "voi luottaa pitävän lupauksensa jopa kuolleille"(Levenson).

Tämä tarkoittaa, "että Jumala on itse asiassa antanut lupauksen kuolleille ja hänen voi luottaa, että hän pitää lupauksensa" (Levenson ja Madigan). Kevin Madiganin ja Jon Levensonin mukaan Geuuroituksen tärkein oivallus ei ole "uskovaisen luottamus Jumalaan vaan Jumalan uskollisuus herättää henkiin" ne, jotka "nukkuvan maan tomussa".

Tämä on elävän Jumalan mahdava geuurot, voima: hän luo elämää kuolleista.

© Restore! Kaikki oikeudet pidätetään. Lupa kirjoituksen käyttämiseen on saatu kirjoittajalta.

www.hebraiccommunity.org

Maalaus: Jasmina Nurmesniemi

Punaisen meren kokemus - elämää kuolleista

Maalaus: Jasmina Nurmesniemi

Kirjoittanut:
John D. Garr, FT

Aabrahamin heprealaiset jälkeläiset olivat vihdoin vapautuneet Egyptin raskaasta orjuudesta, kun farao oli käskennyt heidän lähteä siitä maasta. Yhä jatkuvien vitsausten kerrannaisvaikutus oli lopultakin vaatinut veronsa.

Kun farao oli nähnyt oman esi-

koispoikansa elottoman muodon, Jumalan kymmenennen ja viimeisen Egyptiä kohdanneen vitsauksen seurauksena, hän oli suostunut noudattamaan käskyä, jonka Jumala oli toistamiseen antanut hänelle: "Päästä minun kansani!"

Mutta ei kulunut kauan, kun farao tuli jo toisiin ajatuksiin: "Mitä me olemme tehneet?", hän sanoi. "Olemme päästä-

neet israelilaiset menemään ja olemme menettäneet heidän työpanoksensa!" Egyptin kuningas lähti ajamaan takaa kahta miljoonaa pakenevaa israelilaista orjaa. Vihan so- kaisemana ja kostonjanoisena hän kokosi armeijansa ja seurasi noiden israelilaisten jälkiä, sitä suunnatonta miesvoimalähdettä, jonka hän oli juuri päästänyt käsistään. Hänen tarkoituksensa oli joko

raahata heidät kaikki takaisin Egyptiin ja orjuuteen, tai tuhota heidät tapahtumien pyörteissä.

Jumala oli kuitenkin jo valmisteellut Moosesta tällaiseen mahdollisuuteen sanoessaan: "Minä paadutan faraon sydämen ja hän ajaa takaa [israelilaisia]." Jumala tunsii faraon ajatukset: "Israelilaiset harhailevat eksyksissä, erämaan

saartamina.” Niinpä Jumalalla oli toisenlainen suunnitelma, joka perustui hänen Moosekselle antamaansa hyvin erikoiseen käskyyn: ”Käske israelialaisten kääntyä takaisin ja leiriä lähelle Pii-Hahirotia, Migdalin ja meren väliin. Heidän pitää leiriä meren rannalle, vastapäätä Baal-Sefonia” (2.Moos.14:10).

Se paikka, johon Jumala käski israelialaisten leiriä, puhui Jumalan vapauttamissuunnitelmasta, sillä nimi Pii-Hahiro merkitsee sanamukaisesti ”vapauden suu”. Jumala oli itse sijoittanut israelilaiset kaikine toiveineen elämästä ja yltäkylläisyydestä aivan ylitsöpääsemättömän vesimassan, Punaisen Meren, edustalle, mutta se paikka oli oviaukko vapauteen! Mikä heistä näytti mahdottomalta, oli kultainen mahdollisuus Jumalalle.

Israelin taival kohti Luvattua maata oli oleva täynnä ihmeitä, jotka vahvistaisivat Jumalan tahdon: hänen kansansa piti mennä autiomaahan palvomaan häntä ja ottamaan vastaan hänen Tooransa. Suurin ihmeistä tapahtuisi kuitenkin Punaisella merellä.

Ylitsöpääsemätön vesimuurin edessä ja faraon armeija takana Valittu kansa oli kasvokkain elämän ja kuoleman kanssa kuten esivanhempiensa menneinä aikoina. Tällä kertaa vaara oli heille paljon suurempi kuin mikään heidän ennen kokemansa, sillä faraon armeija suunnitteli taas yhtä lopullista ratkaisua heprealaisongelmaan. Israelilaisilla ei juuri ollut valinnan mahdollisuuksia. Edessä heitä uhkasi hukumiskuolema, takana kuolema armeijan käsissä tai takaisin orjuuteen pakotettuna henkinen kuolema. Mitään näistä vaihtoehdoista ei voinut hyväksyä.

Odotettavissa olevan tuhon synnyttämien vaihtelevien tunteiden myräkässä Mooses toistaa Jumalan yksinkertaisen sanan kansalleen: ”Pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille” (2. Moos.14:13). Kun Mooses sitten noudatti Jumalan käskyä ja ojensi sauvansa, Jumalan sauvan, Punaisen meren ylitse, nousi itätuuli ja jakoi vedet, niin että Israelin lapset pääsivät käyttämään vasta-

avattua yleistä turvallisuuden ja vapauden valtatieä, joka johti suoraan Punaisen meren itärannalle.

Ilmassa leijui selvästi kuoleman tuoksu. Tuossa hetkessä Jumalan sana israelilaisille ei olisi voinut olla selvempi: ”Lähekää liikkeelle”, Jumala huusi heille Mooseksen kautta. Kun kansa kuuli tuon sanan ja toimi sen mukaan, jokainen israelilainen nousi ja lähti kävelemään uskossa Jumalan kanssa kuohuvien vetten halki, jotka uhkasivat heitä varmalla kuolemalla, ja he jatkoivat kulkuaan uuteen elämään, joka odotti heitä meren toisella puolella. He kokivat saman ylittämiskokemuksen, jonka kautta heidän isänsä Abraham sai nimen ”heprealainen” (ivrit), kun hän ”ylitti” Eufratvirran Luvattuun maahan satojen vuosia aikaisemmin.

Kuusisataatuhatta miestä, sekä naiset ja lapset, alkoivat marssia kummallakin puolella uhkaavien vesimuurien välissä. Miten kauhistuttavalta se on mahtanutkaan tuntua!

Voidakseen ryhtyä sellaiseen jokaisella israelilaisella on

täytynyt olla syvä luottamus Jumalan Sanaan ja Jumalan heille lähettämän profeetan sanaan. He olivat välttyneet esikoispoikiensa kuolemasta siksi, että he olivat uhranneet perhekunnittain karitsan, ja he olivat lähteneet Egyptistä, koska farao oli käkenyt. Nyt he astuivat Punaiseen mereen, koska kukin heistä päätti henkilökohtaisesti luottaa siihen, että Jumala pelastaisi heidät velloivista vesistä, jotka kohosivat korkealle heidän päittensä yläpuolelle.

Israelilaisilta vaaditun uskon määrä näkyi kirjaimellisesti siinä, että kohta kun viimeinen heistä oli kulkenut vesimassojen välistä, faraon koko armeija syöksyi heidän peräänsä – hukkuakseen siinä mistä Israel oli juuri kulkenut vahingoittumattomana. Samat muuriksi kohonneet vesimassat, jotka olivat vetäytyneet syrjään avataksaan esteettömän polun elämään ja vapauteen israelilaisille, syöksyivät äkkiä egyptiläisten päälle nielaisten heidät kuolemaan ja tuhoon.

Se mikä oli hetkeä aikaisemmin vapauttanut israelilaiset täydellisesti orjuudesta, tu-

Syksyistä järvimaisemaa, edellä tuntematonta talvea. Kuva: Markus Nurmesniemi

hosi hetkessä koko Egyptin armeijan hukuttaen miehet ja hevoset pyörteisiinsä. Vedet, jotka osoittivat israelilaisten uskon oikeaksi salliessaan heidän kulkea lävitseen, langettivat tuomion faraolle tuhotesaan hänen armeijansa.

Israelilaisten joukkokaste

Kun Valittu kansa kulki Punaisen meren vetten halki, tapahtui jotain ihmeellistä. Meren ylitys oli sekä fyysistä todellisuutta että hengellinen kokemus. Punaisen meren tapahtumien hengellinen merkitys ymmärrettiin täydellisesti vasta ensimmäisellä vuosisadalla jKr.

Tuolloin Paavali, juutalainen rabbi ja kristitty apostoli, vertasi Punaisen meren ylitystä kasteeseen (kreikan sana kaste tai kastettu on baptizo, joka tarkoittaa upottaa veteen), korostaen sitä tosiseikkaa, että sekä tämä että Israelin senjälkeiset tapahtumat olivat hengellisiä tapahtumia, jotka ylittivät fyysisen todellisuuden.

”Isämme olivat kaikki pilven alla, kulkivat meren läpi, saivat kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä” (1. Kor. 10:1-2). Paavalin sanoja ei voi

vähätellä: hän opetti selvästi, että kaikki israelilaiset itse asiassa upotettiin Punaiseen mereen eli kastettiin meressä. Paavali ei kuitenkaan tarkoittanut sanoa, että israelilaisten Punaisen meren kokemus olisi ollut kristillinen kastetoimetus.

Koska hän oli juutalainen, hän tiesi, että Punainen meri oli mikve, vetten ”kerääntyminen” (Toisen temppelin juutalaisuudessa kaikkia vapaana ja jatkuvasti virtaavien vesien ”kerääntymisiä” - Jordanin kaltaisia jokia, Galilean meren kaltaisia lähteistä vetensä saavia tai valtameriä – pidettiin mikvenä).

Paavali käytti sanaa kaste (baptism) osoittaakseen, että tuon ajan juutalaisuuden upotusrituaalit vastasivat Punaisen meren tapahtumien hengellistä näkökulmaa.

Witness Leen mukaan ”Jumala loi Punaisen meren kasteeksi Israelin lapsille. Mereen upottaminen merkitsi israelilaisille siirtymistä uuteen elämään, ikään kuin uudestisyntymistä. He eivät olleet enää egyptiläisiä orjia, he olivat vapaita israelilaisia!

Israel oli vapautettu fyysisesti orjuudesta silloin, kun

JHVH kulki israelilaisten kotien ohitse nähdessään heidän talojensa verellä ympäröidyt ovet. Sitten muutaman lyhyen päivän päästä kaikki israelilaiset ja ”sekakansa”, joka oli lähtenyt heidän mukanaan, kastettiin Punaisen meren kokemuksen kautta.

Jumalan käsi pani israelilaiset, joiden esikoiset olivat säästyneet kuolemalta ja jotka olivat päässeet pakoon Egyptin orjuudesta, tilanteeseen, jossa kukin heistä upotettiin meren pilvenkaltaiseen pisarasumuun. Tämä upotus oli itse asiassa kuoleman, hautaamisen ja kuolleistaherättämisen hengellinen kokemus.

Kun he kulkivat alas Punaisen meren läntistä rinnettä kohti meren pohjaa, he luovuttivat elämänsä Jumalan auktoriteetin ja tahdon alaisuuteen. He kuolivat itselleen. Sitten he hautasivat itsensä vapaaehtoisesti vesimuurien väliin, ja lopuksi heidät herätettiin uuteen elämään, turvaan faraon takaa-ajavilta joukoilta, kun he kiipesivät ylös Punaisen meren itärannalle. He eivät kuuluneet enää itselleen; he olivat luovuttaneet elämänsä Jumalan tahdon ja mielihalun alaisuuteen ja he saivat takaisin elämänsä Jumalan kallisar-

voisena vapauden lahjana.

Punaisen meren tapahtuma ajoittui Happamattoman leivän juhlaan, niin kuin myöhemmin on käynyt ilmi. Voisiko olla, että Jumala aloitti tällä kokemuksella Egyptin hapatteen poistamisen israelilaisten elämästä, samalla kun hän siirsi heidät pois Egyptistä?

Voi hyvinkin olla, että tämä tapahtuma sattui itse asiassa aikana, joka myöhemmin tunnettaisiin Ensihedelmän juhlaan?

Kun israelilaiset ylittivät Punaisen meren, heidän hengellinen upotuksensa kuolemaan, hautaan ja ylösnousemukseen on voinut olla profeetallinen, ensihedelmen muodossa oleva esikuva tulevasta aikakausien huipputapahtumasta, jolloin vanhurskaat kuolleet herätetään henkiin!

Israel oli todellakin syntynyt uudesti. Nyt he olivat valmiita taipaleelle kohti Jumalan vuorta, jossa he astuisivat liittoon tullakseen Jumalan vaimoksi.

Kun JHVH jylisi Siinailta äänellä, joka järjestytti maata ja joka kuultiin kaikkialla maailmas-

Kuva: Markus Nurmesniemi

sa kaikkien kansojen kielillä (Room. 10:18), vain ne israelilaiset, jotka olivat syntyneet uudesti Punaisen meren vetten kasteessa, vastasivat Jumalan käskyihin lupaamalla: ”Kaiken mitä Herra on puhunut, me teemme” (2. Moos. 24:3,7).

Heidän Pääsiäis-kokemuksensa vahvistettiin ja tuli täydelliseksi, kun he suostuivat hyväksymään Jumalan Tooran ja noudattamaan sitä. Vasta silloin heistä tuli todella vapaita, vasta silloin he pääsivät vapaiksi hengellisistä siteistä. Viisaat olivat oikeassa sanoessaan, että ”vain Toorasta osallinen on todella vapaa” (Bab. Talmud, Eruvin 54a, Pirkei Avot 6.2).

Ensimmäistä kertaa sen jälkeen kun Aadam ja Eeva olivat Eedenin puutarhassa, ihmiskunnalle annettiin valittavaksi kuolema tai elämä, siunaukset tai kiroukset. Kun ennen tuota aikaa synti ja kuolema olivat hallinneet kaikkia ihmisiä, tuona aikana muutamat saattoivat valita elämän seuraamalla Jumalan ohjeita ja vaeltamalla uskossa hänen yhteydessään. He saivat silloin juoda elämän vettä, jonka Jumala antaisi virrata kalliosta autiomaassa.

Kristityt ja upotuskaste

Ennen kristillisiä aikoja Toisen temppelin juutalaisuudessa hyvin yleisesti noudatettu upottaminen veteen tiivistyi sanaan kaste, jota käytetään usein Apostolisissa Kirjoituksissa (UT). Kaste tarkoittaa sitä, että ihminen upotetaan johonkin, joko parannuksen kasteessa (Mark.1:4), pyhityksen kasteessa (Ef.5:26), Pyhän Hengen kasteella (Matt.3:11) tai kasteessa Messiaaseen (Room. 6:3), kärsimyksen kasteella (Mark.10:38), kasteella kuolemaan (Room.6:3) tai vesikasteessa (Ap.t.1:5).

Kaste edustaa täydellistä antautumista Jumalan tahtoon, tapahtuipa se missä muodossa tahansa. Kaste ei kuitenkaan ollut kristittyjen keksintö. Kristillisen kasteen edelläkävijä oli aikojen saatossa vakiintunut juutainen upotusperinne.

Johannes Kastaja ei vetäissyt hatusta kasteen ajatusta. Sekä hän että hänen esimerkkiään seuranneet uskovat hänen jälkeensä jatkoivat vain juutalaista perinnettä, joka oli syntynyt kauan ennen Johannoksen päiviä. Tämä perinne kehittyi, kun juutalainen kansa uskoi, että rituaalisen puhtauden vaatimus, joka koski papistoa (2.Aikak.4:6), oli tärkeä

koko Israelin kansalle. Siten asemassa tapahtuneeseen muutokseen (esim. kruunaus, avioituminen, pappisvihkimys) tai puhdistautumiseen seremoniallisesta saastaisuudesta yhdistettiin tai se täydennettiin uskovan upottamisella veteen. Upotuspaikkaa kutsuttiin nimellä mikve.

Vaikka mikve saattoi olla mikä tahansa elävän veden paikka, upotukset suoritettiin yleensä seremoniallisessa upotusaltaassa, josta käytettiin nimeä mikve (mon. Mikvot). Mikvet rakennettiin usein siten, että niitä käyttävät saattoivat kävellä alas seitsemää askelmaa myöten yhdeltä puolelta, upottautua veteen ja kävellä sitten ylös toisella puolella olevia seitsemää askelmaa. Mikve oli täytetty ”elävällä vedellä”, koska vesi tuli joko lähteestä tai jatkuvasti virtaavasta joesta tai virtaavasta sadedestä.

Jeesuksen aikaan tullessa juutalaiset olivat alkaneet uskoa, että ei-juutalainen ihminen voi kääntyä Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin uskoon täyttämällä neljä vaatimusta: 1) ympärileikkaus, 2) uhri, 3) Tooran opiskelu ja 4) upotus veteen.

Kaikki nämä askeleet olivat

tärkeitä, mutta viimeinen askel tunnettiin tapahtumana, joka muutti ei-juutalaisen Israelin kansainyhteisön jäseneksi. Uskottiin, että sillä hetkellä kun ei-juutalainen käännynnäinen rikkoi veden pinnan upottauduttuaan kokonaan mikvessä, tapahtui oikeusopillinen muutos, niin että hän ei ollut enää pakana vaan täydellisesti juutalainen, Israelin kansakunnan liittoyhteisön jäsen.

Johannes Kastajan aikaan mennessä monet juutalaiset opettajat olivat alkaneet luonnehtia upotuskastetta mikvessä kuoleamisen, hautaamisen ja ylösnousemuksen kokemukseksi. Viisaat pitivät mikvekastetta kokemuksena, jossa ihminen saattoi kuvainnollisesti mennä uudelleen kohdun vesiin ja syntyä uudestaan.(Bab.Talmud, Yebamoth 22a;48b;97b).

Mikven kautta pakanakäännynnäinen kuoli hengellisesti Jumalaa vastaan kapinoivalle elämälle, hänet haudattiin veteen ja sitten hänet herätettiin kuolleista uuteen elämään, kun hän nousi veden syleilystä. Niin kuin israelilaiset oli vapautettu Egyptistä pääsiäiskaritsan veren kautta, niin juutalaisuuteen kääntyneet pakanat vihittiin juutalaiseen

En Ged. Kuva: Markus Nurmesniemi

uskoon ympärileikkauksella. Niin kuin Jumala käski israelilaisia tuomaan uhreja syntien-sä sovitukseksi, niin käännyn-näiset antoivat uhrinsa.

Ja aivan niin kuin Israel tuli Siinain vuorelle saamaan Jumalan lain, kääntyneille uskoville opetettiin samainen Toora. Ja lopuksi, aivan niin kuin Israel oli upotettu Punaisen meren vesiin, niin proselyytit upotettiin mikven vesiin. Upotusprosessi päättyi proselyytin kääntymiseen, aivan niin kuin Israelin ”kaste” Punaisessa meressä oli täydentänyt vapautumisen Egyptin orjuudesta.

Ymmärrämme paremmin Paavalin metaforat, kun ne palautetaan siihen heprealaiseseen kasvualustaan, josta ne olivat peräisin. Jeesukseen uskovien katsottiin olevan upotettuja hänen kuolemaansa (Room.6:3-4). Heidät haudattiin hänen kanssaan kasteessa niin että heidät voitiin nostaa ylös uuteen elämään (Kol.2:12)).

He olivat syntyneet uudesti (ylhäältä). Tämä oli se metafora, jonka Nikodemus, juutalainen rabbi, ymmärsi heti, kun käsitettä sovellettiin proselyy-

tin syntymiseen uudesti silloin kun tämä otti vastaan Tooran ja ympärileikkauksen. Hän ei osannut kuitenkaan soveltaa tätä käsitettä Jeesuksen opetukseen Jumalan valtakunnasta, jossa kaikkien ihmisten, juutalaisten ja pakanoiden, täytyi syntyä uudesti voidakseen astua Jumalan valtakuntaan (Joh.3:3,5).

Varhaiskristillinen perehdyttävä kasterituaali oli luonteeltaan hyvin samantapainen kuin heidän israelilaisten esivanhempiansa kaste Punaisessa meressä ja perinteinen mikvekaste. Siinä ei ollut kyse fyysisen saastaisuuden poistamisesta, vaan hyvän oman-tunnon pyytämisestä Jumalan edessä (1.Piet.3:21).

Se joka ei katunut syntejään, astui veteen kuivana syntisenä ja nousi vedestä märkänä syntisenä! Niin kuin Johannes oli sanonut, vesikaste oli tehokas vain jos ihmisen sydän oli jo upotettu parannuksen teon jumalalliseen murheeseen (2.Kor.7:10).

Aina kun uusi uskova vihitään kristinuskoon parannuksen kasteen kautta, hän osallistuu itse asiassa pitkäaikaiseen mi-

kveperinteeseen, jonka seurakunta sai perinnöksi Toisen temppelin judaismilta.

Kasteen vesien kautta uskova näyttää syntiselle maailmalle – niin kuin Israel näytti faraol-le ja egyptiläisille – että Raamatun Jumala on vapauttaja, hän joka auttaa Valittua kansaansa siirtymään kuoleman kirouksesta iankaikkisen elämän lupaukseen ja siirtymään tämän maailman pimeydestä Jumalan kuningaskuntaan (Kol.1:13).

Kaste on siirtymärituaali, ulkoinen osoitus sisäisestä siirtymisestä syntielämästä elämään, jonka täyttää uskollisuus Ikuiselle Jumalalle armon ja pelastuksen lahjan kautta. Uskon syntyessä uskova, joka oli kuollut synteihinsä, herätetään iankaikkiseen elämään ja hän saa kokea todella elämää kuolleista!

Elämän avautuminen Punaisella merellä

Merkityksellisessä ja ihmeellisessä Punaisen meren tapahtumassa kuolleista elämään heräämisen ihme saatettiin koskemaan selvästi ja erehlyttömästi kaikkia israeli-

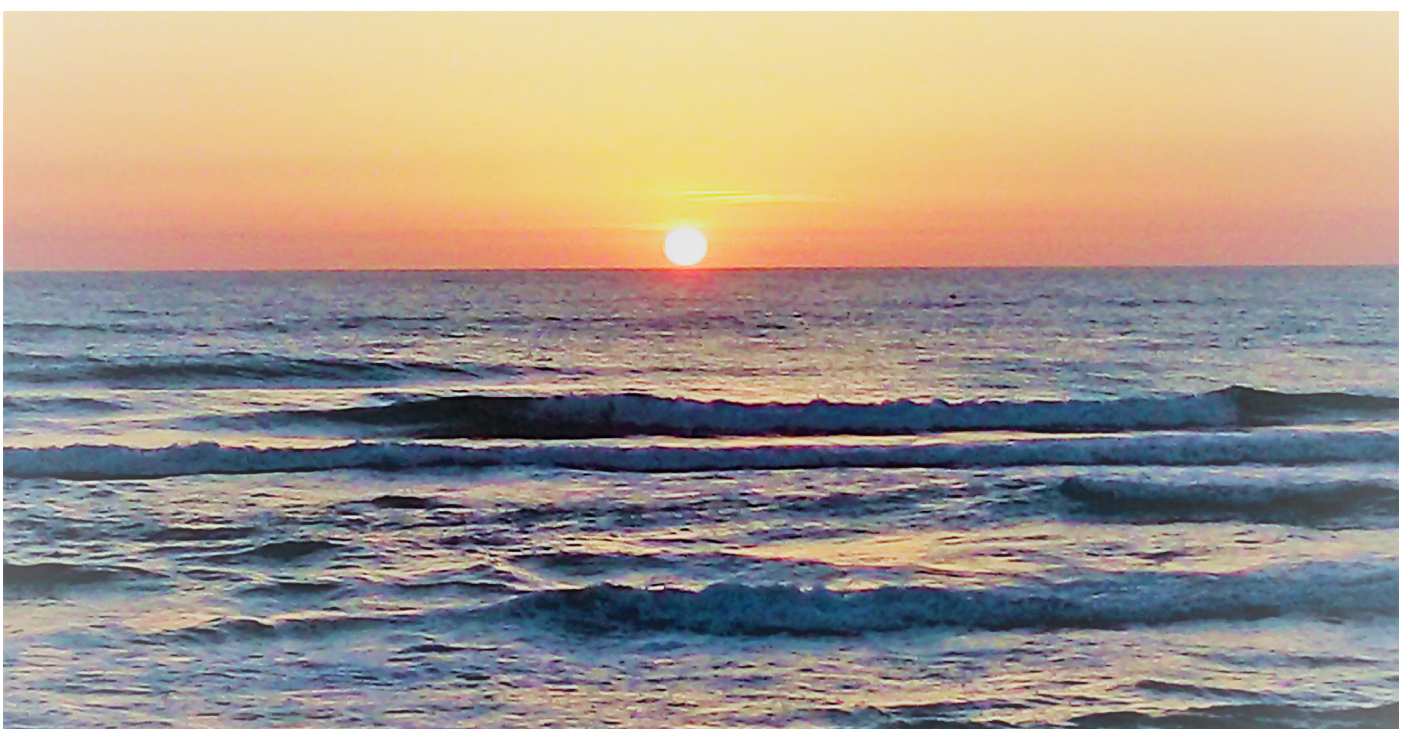
laisia ja kaikkia myöhemmin Kirjoitusten Jumalaan uskovia.

Tapahtumat, jotka alkoivat, kun Jumala vapautti Valitun kansan Egyptin orjuudesta ja osti heidät Punaisen meren kuoleman, haudan ja ylösnousemuksen mikvekokemuksen kautta, antoivat mallin paitsi voitolle sorrosta myös elämälle kuolleista.

Punaisella merellä kaksi miljoonaa uskovaa siirtyivät varmasta kuolemasta elämään, koska he noudattivat Jumalan käskyä ”Lähtekää liikkeelle!” Kun he kulkivat Punaisen meren halki vesihaudan kuivaa maata myöten, he saivat myönteisen todisteen Jumalan voimasta (gevurot), hänen allistuttavasta kyvystään vapauttaa sorretut miekan alta ja tuoda kuolemaa silmästä silmään katsovat elämän iloon Jumalan läsnäolossa, antamalla heille todella elämän kuolleista.

© Restore! Kaikki oikeudet pidätetään. Lupa kirjoituksen käyttämiseen on saatu kirjoittajalta.

www.hebraiccommunity.org

Auringonlasku Välimerellä, Haifan rannassa. Kuva: Markus Nurmesniemi

Profeetallisia näkökulmia

Messiaan tulemuksen merkit - osa XI

Kirjoittanut:
Keijo Lindeman

"Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on vajavaista" (1.Kor.13:9).

IANKAIKKINEN ELÄMÄ UUDESSA MAAILMASSA

"Niin Pietari rupesi puhumaan hänelle sanoen: 'Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua'. Jeesus sanoi: 'Totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka minun tähteni ja evankeliumin tähden on luopunut talosta tai veljistä tai sisarista tai äidistä tai isästä tai lapsista tai pelloista, ja joka ei saisi sata-kertaisesti: nyt tässä ajassa taloja ja veljiä ja sisaria ja äitejä ja lapsia ja peltoja, vainojen keskellä, ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää" (Mark.10:28-30).

Vaikka tuhatvuotinen rauhan kuningaskunta onkin valtavan ihanuuden ja sopusoinnun valtakunta, jolloin rauha ja siunaus vallitsevat maan päällä ja vanhurskaus hallitsee, ei se kuitenkaan ole Jumalan suunnitelmien lopullinen päämäärä, koska ihmiset elävät vielä kuitenkin vajavaisessa olotilassa, jossa kuolema ja synty ovat vielä olemassa. (Ylösnoussut pyhien joukko, joka hallitsee Messiaan kanssa, ei ole enää synnin ja kuoleman ruumiissa, mutta maan päällä lihan ruumiissa elävät tuhatvuotisen Messiaan kuningaskunnan ajan ihmiset ovat vielä synnin ja kuoleman ruumiissa; Ilm.20; Jes.65:19-28).

Jumalan suunnitelmien päämäärä on luoda kokonaan

uusi maailma, uudet taivaat ja uusi maa, jossa kaikki on lopullisen täydellistä ja kuolema ja synty on poissa ainiaaksi (Jes.25:8).

Viimeinen maailmansota

"Ja kun ne tuhat vuotta ovat loppuun kuluneet, päästetään saatana vankeudestaan, ja hän lähtee villitsemään maan neljällä kulmalla olevia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen heidät sotaan, ja niiden luku on kuin meren hiekka. Ja he nousevat yli maan avaruuden ja piirittävät pyhien leirin ja sen rakastetun kaupungin. Mutta tuli lankeaa taivaasta ja kuluttaa heidät. Ja perkele, heidän villitsijän-

sä, heitetään tuli- ja tulikivi-järveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät, aina ja iankaikkisesti" (Ilm.20:7-10).

Ennen uuden maailman luomista on lopullinen tilien selvitys sielunvihollisen ja hänen puolellaan olevien kanssa. Saatana ja sen langenneet henkivallat päästetään irti syvyydestä, jossa ne ovat olleet sidottuina koko tuhatvuotisen kuningaskunnan ajan (Jes.24:21-23).

Perkele lähtee heti villitsemään maan päällä asuvia Jumalalle ja Jumalan omaisuuskansalle vihamielisiä ihmisiä sotaan Jerusalemiä vastaan.

Suuri kansojen joukko, joita kutsutaan Googiksi ja Maagogiksi, nousee sotaan sekä maanpäällistä Jerusalemiä että taivaallista Jerusalemiä eli pyhien leiriä vastaan. Se on viimeinen maailmansota maan päällä ja myös taivaan avaruudessa.

Tätä sotaa ei tule sekoittaa siihen Googin sotaan, joka Hesekielin mukaan on ennen rauhanvaltakunnan syntyä (Hes.38-39).

Jotkut Raamatun profeettallisen sanan selittäjät tulkitsevat Hesekielin kirjassa olevan Googin sodan olevan saman kuin Ilmestyskirjan Googin ja Maagogin sodan, mutta useimpien profeettallisen sanan tulkitsijoiden mukaan ei ole näin, vaan kyseessä on kaksi eri Googin sotaa.

Ensimmäinen Googin sota on Hesekielin ennustama sota ennen tuhatvuotista rauhan kuningaskuntaa, jolloin Israelista katsoen pohjan perillä asuva Goog (Venäjä ja sen pääasiassa islamilaiset liittolaiset kuten Iran, Turkki, Libya, Sudan ym.) hyökkää Israelin kimppuun (kyseessä on myös laajempi koko maailmaa käsittävä sota), mutta Googin sotajoukko kaatuu Israelin vuorille.

Ilmestyskirjan Googin sota on taas tuhatvuotisen rauhan kuningaskunnan jälkeen, jolloin sielunvihollisen johtama, maan neljällä kulmalla asuva Googin ja Maagoogin leiri hyökkää sekä maallisen että taivaallisen Jerusalemin kimppuun.

Molemmissa Googin sodissa

Maalaus: Jasmina Nurmesniemi

on se yhtäläisyys, että kummassakin Israelin Jumalan ja Israelin viholliset käyvät Jumalan omaisuuskansan ja Jerusalemin kimppuun, yrittäen näin tehdä tyhjäksi Jumalan suunnitelmat.

Jos saatana onnistuisi tuhoamaan Israelin ja Jerusalemin, eivät Jumalan suunnitelmat voisi toteutua eikä perkeleen tarvitsisi mennä lopulliseen vaivan paikkaansa. Siksi sielunvihollisen raivo on niin valtava Israelia ja Jerusalemia kohtaan ja se tekee kaikkensa tehdäkseen tyhjäksi Jumalan suunnitelmat.

Tämä ns. toinen Googin sota on varsinainen avaruussota, todellinen "tähtien sota". Tuhatvuotisen rauhan kuningaskunnan syntyhetkillä Messias julisti rauhan kansoille ja ne riisuiivat aseensa ja muuttivat ne rauhan työvälineiksi (Jes.2:1-4). Kun rauhanvaltakunta loppuu ja sielunvihollinen päästetään irti, se yllyttää jälleen Israelille ja Israelin Jumalalle vihamieliset kansat tekemään sota-aseita. Koska rauhan kuningaskunnan aikana tie ja tekniikka ovat kehittyneet käsittämättömän valtavasti, tulevat sota-aseetkin olemaan silloin sellaisia, joista emme tänään voi kuin uneksia.

Vihollisen sotavoimat hyökkäävät nimittäin, ei ainoastaan maallisen Jerusalemin kimppuun, vaan nousevat yli maan avaruuden jopa taivaallista Jerusalemia, pyhien leiriä, vastaan. Se on oleva todellinen avaruussotaa, "tähtien sotaa". Vihollisen yritys jää tälläkin kerralla turhaksi, sillä tuli lankeaa taivaasta ja kuluttaa viholliset perusteellisesti ja samalla myös maapallon.

Kapinan päätteeksi pääkapinakenraali saatana heitetään tuli- ja tulikivijärveen, helvettiin, joka alunperin onkin valmistettu perkeleelle ja hä-

nen langenneille enkeleilleen, mutta sinne joutuvat myös kaikki ne, jotka tahtovat seurata saatanaa eivätkä Jumalaa (Mat.25:41).

Miksi Jumala sitten sallii saatanan päästä jälleen irti yllyttämään ihmisiä kapinaan? Eikö olisi parempi antaa saatanan olla edelleen vain vankeudessaan ja siirtyä suoraan uuteen maailmaan ilman viimeistä kapinaa? Näin saattaisi inhimillisesti ajatellen tuntua hyvältä, mutta Jumalan aivoitukset ovat toisenlaiset. Jumalalla on nimittäin tapana tuoda julki syntiinlankeemuksen seuraukset opetuksiksi sekä enkelimaailmalle että ihmisille.

Jumala, joka tietää kaikkien ihmisten ja enkeleiden sydämen aivoitukset, voisi kyllä tuomita sekä langenneen enkelimaailman että langenneen ihmiskunnan kaikkitietävyytensä perusteella, mutta Hän haluaa tuoda julki synnin kauhistuttavat seuraukset.

Viimeinen kapina Messiaan rauhan kuningaskunnan päätyttyä osoittaa jälleen julki synnin mielettömyyden Jumalan enkeleille ja ihmisille. Kun saatana joukkoiheen päästetään irti tuhatvuotisesta vankeudestaan, on heti suuri osa ihmiskuntaa valmis liittymään saatanaan ja kapinoimaan Jumalaa vastaan sielunvihollisen johdolla.

Tämä osoittaa sen, että vaikka valtava siunaus ja sopusointu ovat vallinneet maan päällä tuhat vuotta, on osa ihmiskuntaa ollut rauhassa vain sen tähden, että Messias Kuningas on hallinnut rautaisella valtiolla, eikä synnille ja jumalattomuudelle ole annettu mahdollisuutta olla vallassa.

Kun tuhatvuotinen jakso päättyy ja saatana joukkoiheen vapautetaan, ovat nämä ihmiset, joiden sydän ei ole todella kääntynyt Herran puoleen, valmiita kapinaan saatanan

johdolla. Jumala sallii tämän ja tuo samalla julkinähtäväksi synnin mielettömyyden ja langenneen sydämen kapinalisuuden ilman todellista parannusta. Jumalan lähettämä tuli kuitenkin lankeaa kapinalisten ylitse ja he tuhoutuvat.

Maailmanloppu ja tuomion ylösnousemus

"Ja minä näin suuren, valkean valtaistuimen ja sillä istuvaisen, jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niille sijaa löytynyt. Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan" (Ilm.20:11-12).

"Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään.... Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemistä, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu" (2.Pi-et.3:7, 10-13).

"Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen" (Joh.5:28-29).

"Ja monet maan tomussa makaavista heräjävät, toiset iankaikkiseen elämään, toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen" (Dan.12:2).

"Jos sinun oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi joutuu hukkaan, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin" (Mat.5:29).

"Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin" (Mat.10:28). Hyvin usein kuulee pilkallisesti tai virheellisesti puhuttavan maailmanlopusta tai maailmanlopun ennustelijoista.

Totta onkin, että jotkut uskonnolliset ryhmät ja yksilöt ovat ennustelleet maailmanlopun tulon aikoja ja luonnollisesti erehtyneet, sillä maailmanloppu ei tule, ennenkuin tuhatvuotisen Messiaan kuningaskunnan jälkeen, jolloin myös kuolleet kutsutaan valtaistuimen eteen viimeiselle tuomiolle.

Pietarin kirjeen mukaan tämä nykyinen maa ja nykyiset taivaat ovat tulelle talletetut. Tämä ennustus koskee tietenkin myös lopun ajassa, Jeshuan tulemuksen ja seurakunnan ylöstempauksen aikoina, olevaa atomisotaa, mutta lopullisena profeettallisena täyttymyksenä se toteutuu tuhatvuotisen Messiaan rauhan kuningaskunnan jälkeen, kun Jumalan tuli tuhoaa vanhan maailman ja luo sen uudeksi.

Se on hetki, jolloin taivaat ja maa pakenevat Hänen kasvojaan, eikä niille sijaa mistään löydy, kunnes Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan. Se on nykyisen maailman loppu.

Tässä yhteydessä luonnollisesti kaikki nykyisen kaltainen

lihan maailman elämä loppuu ja kaikki kuolleet kutsutaan valtaistuimen eteen viimeiselle tuomiolle. Se on hetki, jolloin on jumalattomien ihmisten ylösnousemus kuolleista eli tuomion ja iankaikkisen kauhistuksen ylösnousemus.

Raamattu ei varsinaisesti opeta jumalattomien ihmisten ylösnousemusruumiin tilasta mitään täsmällistä, mutta monet Raamatun tulkitsijat ajattelevat, että samalla tavalla kuin uskovilla on ylösnousemuksessa kirkastettu ylösnousemusruumis, on jumalattomilla oleva pimeä ylösnousemusruumis. Tätä perustellaan sillä, että jumalattomat hukutetaan helvetin tuleen sieluineen ja ruumiineen. Koska kuoleman jälkeen ihmisellä ei ole maallista normaa- lia ruumista, täytyy sen tämän tulkinnan mukaan olla pimeä tuomion ylösnousemusruumis, jossa ihminen tuomitaan helvettiin, tuliseen järveen. Perillä nähdään, onko näin.

Tuhatvuotisen kuningaskunnan jälkeen olevan tuomion ylösnousemuksen yhteydessä kutsutaan kaikkien aikakausien jumalattomien ohella myös rauhanvaltakunnan ajan uskovat tuomioistuimen eteen.

Tuhatvuotinen messiaaninen valtakunta on oleva aikaa, jolloin uskoon tulleen Israelin kansan jäännös pappiskansana julistaa valtakunnan evankeliumia kaikille kansoille ja sen seurauksena suuret joukot ihmisiä tulevat uskoon.

On luonnollista, että nämä rauhanvaltakunnan ajan kuolleet uskovat herätetään eloon ja kutsutaan myös valtaistuimen eteen viimeisen tuomion yhteydessä. Heidä ei luonnollisestikaan tuomita kadotukseen, vaan he pelastuvat uskonsa kautta. (Jotkut Raamatun tutkijat tulkitsevat niin, että he eivät saa ylösnousemusruumista, kuten ensimmäisen ylösnousemuksen uskovat, vaan ovat henkiolen-

toina iankaikkisessa elämässä. Raamattu ei puhukaan tämän joukon ylösnousemusruumiista. Perillä näemme, kuinka asia on. Ilm.20:1-6)

Viimeinen tuomio

"Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. Ja meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuone- la antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja heidät tuomittiin, kukin tekojensa mukaan" (Ilm.20:12-13).

"Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomari; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmänsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili" (Heb.4:12-13).

"Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomio- päivänä" (Mat.12:36).

"Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa..." (Joh.5:22-23).

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista" (Room.8:1-2).

"Vai ettekö tiedä, että pyhät tulevat maailman tuomitsemaan? Ja jos te tuomitsette maailman, niin ettekö kelpaa ratkaisemaan aivan vähäpätöisiä asioita? Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitse-

maan enkeleitä...." (1.Kor.6:2-3).

"Joka siis ymmärtää tehdä sitä, mikä hyvää on, eikä tee, hänelle se on synniksi" (Jaak.4:17).

"Ja sitä palvelijaa, joka tiesi herransa tahdon, mutta ei tehnyt valmistuksia eikä toiminut hänen tahtonsa mukaan, rangaistaan monilla lyönneillä. Sitä taas, joka ei tiennyt, mutta teki semmoista, mikä lyöntejä ansaitsee, rangaistaan vain muutamilla lyönneillä. Sillä jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan; ja jolle on paljon uskottu, siltä sitä enemmän kysytään" (Luuk.12:47-48).

"Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion" (Jaak.3:1).

"Sillä Jumala ei katso henkilöön. Sillä kaikki, jotka ilman lakia ovat syntyneet, ne myös ilman lakia hukkuvat, ja kaikki, jotka lain alaisina ovat syntyneet, ne lain mukaan tuomitaan; sillä eivät lain kuulijat ole vanhurskaita Jumalan edessä, vaan lain noudattajat vanhurskautetaan. Sillä kun pakanat, joilla ei lakia ole, luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki ja osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän omatuntonsa myötä-todistaa ja heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä - sinä päivänä, jona Jumala on tuomitseva ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta, niin evankeliumini mukaan" (Room.2:11-16).

Valkean valtaistuimen ns. viimeisellä tuomiolla tuomit- tavana ovat kaikkien aikakausien jumalattomina kuolleet ja heidät tuomitaan tekojensa mukaan sen perusteella, mitä kirjoihin on kirjoitettu.

Jumalan kirjanpito taivaissa on hyvin tarkka, sillä siellä ovat ylös merkittyinä kaikkien ihmisten teot, sanat ja sydämen ajatukset ja aivoitukset ja jokainen tullaan tuomitsemaan vanhurskaasti ja oikeudenmukaisesti henkilöön katsomatta niiden perusteella (1.Piet.1-:17; Ps.75:3).

Maan päällä ihmiset usein pystyvät salaamaan tekonsa toisilta ihmisiltä ja näyttelemään syytöntä, mutta Jumalan tuomioistuimen edessä kaikki on alastonta ja paljastettua Hänen silmiensä edessä, joka tietää jopa sydämemme aivoitukset ja tuomitsee oman pyhän Sanansa mukaan jokaisen.

Tuomarina valkealla valtaistuimella istuu Jeshua Messias, jolle Isä Jumala on antanut kaiken vallan tuomita eläviä ja kuolleita, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää.

Aputuomareina, ikäänkuin "lautamiehinä", istuvat viimeisellä tuomiolla ylösnousseet pyhät. Herran seurakunnan uskovat eivät ole enää tuomit- tavina viimeisellä tuomiolla, sillä he ovat tehneet paran- nuksen maan päällä ollessaan ja ovat saaneet syntinsä anteeksi Jeshuan sovintoveren perusteella, koska Hän kärsi tuomion ristillä heidän puolestaan.

Ylösnousseilla pyhillä ei ole enää tuomiota, vaan he ovat aputuomareina, ikäänkuin lautamiehinä, tuomitsemassa maailmaa ja jopa enkeleitä.

Tuomiot tulevat olemaan eria- asteisia. Tuomion ankaruuteen vaikuttavat monet seikat. Ensinnäkin se, kuinka paljon meillä on ollut tietoa oikeasta ja väärästä Jumalan Sanan ja käskyjen perusteella.

Joilla on ollut vain vähän tietoa, he tulevat saamaan lie- vemmän tuomion pahoista teoistaan, mutta ne, joilla on

ollut tietoa Jumalan Sanasta ja Toorasta, eivätkä ole totelleet, tullaan tuomitsemaan ankarasti.

Kaikkein suurin vastuu ja kuumin helvetin tuli on niiden osana, jotka ovat olleet Sanan opettajia ja ovat opetuksellaan vieneet lauman harhaan (2.Kor.11:13-15; 2.Piet.2:1-3). Suomen kansan ja koko ns. kristillisen maailman jumalattomien ihmisten tuomio on oleva hyvin ankara, sillä näissä maissa käytännöllisesti katsoen jokaisella ihmisellä on Raamattu kotona ja mahdollisuus kuulla evankeliumin sanomaa radiosta, televisiosta ja eri kristillisistä seurakunnista. Jos ihminen ei ole halunnut käyttää evankeliumin runsasta tarjontaa hyväkseen, hän ei voi millään itseänsä puolustaa viimeisellä tuomiolla.

Kuinka on sitten niin sanottujen pakanain laita, joilla ei ole ollut mahdollisuutta kuulla tai lukea Jumalan Sanaa? Mikä on heidän kohtalonsa?

Vaikka emme pystykään antamaan täysin tyhjentävää vastausta tähän kysymykseen, ymmärrämme kuitenkin Paa-valin tekstin perusteella sen, että ne ihmiset, joilla ei ole ollut mahdollisuutta kuulla tai lukea Jumalan Sanaa ja Tooraa, tuomitaan ilman lakia (Tooraa) omantunnon lain perusteella, joka jokaisen ihmisen sisimmässä vaikuttaa, jos vain emme paaduta sitä jatkuvilla pahoilla teoillamme (Joh.8:9; Ap.t.23:1; 24:16; Room.9:1; 1.Kor.10:29; 1.Tim.4:2; 2.Tim.1:3; Tiit.1:15).

Näiden ihmisten tuomion perusta on paljon lievempi kuin niiden, joilla on ollut mahdollisuus kuulla tai lukea Jumalan Sanaa. Jotkut Raamatun tutkijat ovat esittäneet myös ajatuksen, että näiden ns. pakanoiden osa ei olisi sama iankaikkisessa elämässä kuin ylösnousseen seurakunnan, mutta että monet heistä kui-

tenkin pääsisivät taivaan iloon omantuntonsa ääntä tottelemalla.

Vaikka meillä ei aivan täyttyä varmuutta olekaan tämän asian kaikista perusteista, tiedämme varmasti kuitenkin sen, että koko maailmankaikkeuden Tuomari tuomitsee heidätkin oikeudenmukaisesti ja vanhurskaasti.

Helvetin tulijärvi - toinen kuolema

"Ja Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi. Ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen" (Ilm.20:14-15).

"Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvestä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema" (Ilm.21:8).

"Ja heitä seurasi vielä kolmas enkeli, joka sanoi suurella äänellä: 'Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä pitää tulella ja tulikivellä vaivattoman pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Ja heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, heillä, jotka petoa ja sen kuvaa kumartavat, eikä kenelläkään, joka ottaa sen merkin" (Ilm.14:9-11).

"Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua, heitä se pois. Parempi on sinulle, että silmäpuolena menet sisälle Jumalan valtakuntaan, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvettiin, jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammuu" (Mark.9:47-48).

Raamattu opettaa, että kaikki ilman parannusentekoa jumalattomina kuolleet joutuvat menemään alas tuonelaan (hepr. sheol, kreik. haades), vaivan paikkaan, joka on ikäänkuin esitutkintavankeus ennen viimeistä tuomiota (Luuk.16:19-31).

Jumalattomina kuolleet tuodaan tuonelasta viimeiselle tuomiolle valtaistuimen eteen ja heidät tuomitaan tekojensa mukaan sen perusteella, mitä tekojen kirjaan taivaissa on kirjoitettu. Asia varmistetaan vielä Karitsan elämän kirjasta ja jos nimeä ei löydy sieltäkään (taivaallisessa kirjanpidossa tosin ei ole virheitä), tuomitaan ihminen helvetin sammumattomaan tulijärveen eli kadotukseen, toiseen kuolemaan, jossa ihmistä vaivataan pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä yöt ja päivät, aina ja iankaikkisesti (Ilm.21:27).

Helvetti, tulinen järvi, on myös perkeleen ja hänen langenneiden henkivaltojen sa lopullinen rangaistuksen paikka (Mat.25:41; Ilm.20:10; Mat.8:28-29).

Mitä sitten helvetti, toinen kuolema, pitää sisällään? Sitä ei tiedä tarkoin yksikään ihminen, mutta Raamatun lehdistä saamme paljon valoa tähän asiaan.

Tämä käsite, helvetti, tulee hepreankielen sanasta ge'hinnom (ge'hinnom = kadotus, Gehenna, Hinnomin laakso). Se oli laakso Jerusalemin eteläpuolella, jossa oli polttopaikka (Joos.15:8; 2.Kun.23:10; Toofet). Aahas ja Manasse-kuninkaiden aikana siellä poltettiin lapsia uhriina epäjumalille (2.Aik.28:3; 33:6; Jer.7:31-33; 19:2-13). Kuningas Joosia saastutti paikan (2.Kun.2-3:10).

Profeettojensa kautta Herra ilmoitti jo VT:n päivinä, että siellä tullaan rankaisemaan

ihmisiä ja niin ge'hinnomista (Toofetista) tuli esikuva rangaistuksen paikasta, jossa tuli palaa (Jer.7:32; 19:6-7, 12-13; Jes.31:9; 66:24).

Uuden Testamentin päivinä Jeshua ilmoitti usein opetuksissaan tulevasta helvetin (ge'hinnomin) tulen tuomios- ta, joka tulisi kohtaamaan jumalattomia, jotka eivät tee parannusta (Mat.5:22, 29-30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; Mark.9:43, 45, 47; Luuk.12:5).

Lopullisena vaivan paikkana helvetti ei ole Hinnomin laakso, joka on vain esikuva, vaan se on Jumalan vihan tulen paikka, jolla jumalattomia vaivataan (Jes.30:33; 66:24).

Kristikunnassa on ollut kautta vuosisatojen erilaisia käsityksiä helvetistä, kadotuksesta. Tässä yhteydessä on syytä käsitellä lyhyesti muutamaa päätulkintaa, jotta oppisimme samalla varomaan harhatulkintoja tällä alueella.

1.Ennalleenasettamisoppi.

Yksi tunnetuimmista vääristä tulkinnoista on ns. gnostilainen ennalleenasettamisoppi, jonka mukaan Jumalan vaikutus tuntuu myös helvetissä, niin että lopulta kaikki luodut persoonalliset olennot tulevat katumukseen ja pelastuvat Kristuksen sovitus työn perusteella. Tätä gnostilaista harhaoppia perustellaan mm. Ap.t.3:21 virheellisellä tulkinnalla ja myös sillä, että rakauden Jumala ei voi piinata ihmistä iankaikkisesti helvetin tulesta. Tämä harhaoppi on saanut monet suhtautumaan oikeaan raamatulliseen ennalleenasettamiseen epäilevästi, vaikka tällä harhaopilla ei ole mitään tekemistä oikean raamatullisen ennalleenasettamisen kanssa.

Edelleen oppia perustellaan sillä, että jos osa luoduista on helvetissä kärsimässä ikuista piinaa, niin Jumala ei ole silloin kaikki kaikissa (1.Kor.15:28). Tämä tulkinta pyrkii saamaan

tukea vääristelemällä Jumalan Sanaa, mutta kokonaisvaltaisen tulkinnan valossa on selvää, että kyseessä on harhaoppi (Mat.12:31; Luuk.16:26; Joh.8:21).

Erityisen ikävää tässä harhapiissa on se, että se antaa ihmisille väärää toivoa selviytyä sisälle Jumalan valtakuntaan ilman parannusentekoa ja uskoa Jeshuaan.

2. Annihilaatio- eli tyhjäksi tekemisoppi.

Tätä oppia on kahta pääsuuntausta. Yhden suuntauksen mukaan epäuskoinen ihminen kuollessaan häviää olemattomiin, eikä hänen elämänsä enää jatku kuoleman rajan tuolla puolen. Tämä oppi on kuitenkin epäraamatullinen, sillä monet Raamatun paikat osoittavat, että jumalattomienkin elämä ja olemassaolo jatkuu kuoleman jälkeen ja kaikki jumalattomat kutsutaan lopulta tuomiolle valtais-

tuimen eteen (Luuk.16:19-31; 20:38; Heb.9:27; Dan.12:2; Ilm.20:11-15).

3. Toisen annihilaatiosuuntauksen mukaan hyväksytään opetus tuomion ylösnousemuksesta, mutta samalla opetetaan, että jumalattomien ihmisten piina helvetin tullessa eli kadotuksessa ei ole iankaikkinen, vaan tietyn aikakauden jälkeen heidät tuhotaan kokonaan, niin että heidän olemassaolonsa lakkaa (Mal.4:1-3).

Piinajakson pituus kadotuksessa riippuu tämän opin mukaan siitä, kuinka jumalattomasti on elänyt maan päällä. Tätä opetusta tuetaan mm. sillä, että heprean kielen sana olam (olam = ikuisuus, aikajakso, maailma), samoin kuin kreikankielen sana aion (aion = aikakausi, ajanjakso, maailman aika, iäisyys; mon. maailma), joita Raamatussa

käytetään kuvaamaan iankaikisuutta, ei välttämättä tarkoita ikuisuutta päättymättömänä aikana, vaan aikajaksona.

Tämän mukaisesti esim. edesmenyt prof. Aapeli Saarisalo on kääntänyt kadotuksen piinaa koskevan Ilm.14:11 seuraavasti omassa UT:n käännöksessään: "Heidän vaivansa savu nousee maailmanajasta maailmanajaksi...". Tämän opin kannattajat huomauttavat edelleen, että Raamattu ei opeta sielun kuolemattomuutta itsessään (sielun kuolemattomuuden oppi on heidän mukaansa katolisen kirkon keksintöä), vaan että ihminen saavuttaa kuolemattomuuden vain Jumalan yhteydessä Kristuksen kautta (Hes.18:4; 1.Tim.6:15-16; Joh.5:26).

Edelleen oppi ottaa tukea siitä että joissakin kadotuksen (kreik. apoleia = tuhoaminen, tuho kadotus; apollymi = tu-

hota, hävitä, kadottaa) asiaa käsittelevissä Raamatun kohdissa olevat alkutekstin sanat voidaan tulkita hävittämiseksi tai tuhoamiseksi, joka annihilaatio-opin mukaan tarkoittaa sitä, että ihmisen sielu eli olemassaolo tuhoutuu toisessa kuolemassa, kadotuksen tulijärvessä (Mat.7:13; Ap.-t.8:20; Fil.3:19; 2.Tes.2:3; Heb.10:39; 2.Piet.3:7; Ilm.17:8, 11).

Opin vertauksen mukaan, samalla tavalla kuin Kristus on jumalallinen juuri ja uskovat ovat oksat, on saatana pahan juuri ja jumalattomat ovat oksat ja Malakian mukaan jumalattomat poltetaan, niin että heistä ei jää juurta eikä oksaa (eli saatana joukkoineen ja häneen liittyneet jumalattomat hävitetään helvetin tullessa; Mal.4:1-3; Joh.15:1-6).

4. Perinteisen kristillisen käsityksen mukaan helvetin

Maalaus: Jasmina Nurmesniemi

tulijärvi eli kadotus ei tuhoa jumalattomia olemattomiin. Siitä on todisteena mm. se, että peto ja väärä profeetta ovat säilyneet tuhoutumatta koko tuhatvuotisen jakson ajan tulijärvessä (Ilm.19:20; 20:10).

Perinteisen kristillisen tulkinnan mukaan Jumala on asettanut iankaikkisuuden ihmisen sisimpään ja ihmisen sielu on näin ollen kuolematon eikä ole Jumalan luonnon mukaisista tuhota olemattomiin luomaansa sielua (Srn.3:11).

Perinteinen kristillinen helvetikäsitys ei myöskään hyväksy oppia kadotuksen aikajaksoista, joiden kuluttua jumalattomat tuhottaisiin.

Raamatun kaikkein voimakkein iankaikkisuutta ilmaiseva hepreankielinen ilmaus on: "le olamei olamim" ja vastaava kreikankielinen: "eis tus aionas ton aionon", joka on suomennettu: aina ja iankaikkisesti. Tätä ilmausta käytetään Jumalasta, joka elää aina ja iankaikkisesti (Ilm.4:9-10; 10:6; 15:7), samoin Messiaasta (Ilm.1:18), Hänen hallitsemisestaan yhdessä Isän kanssa (Ilm.11:15) ja uskovien autuudesta (Ilm.22:5).

Täysin samalla ilmauksella puhutaan myös pedon, väärän profeetan ja paholaisen sekä jumalattomien iankaikkisesta rangaistuksesta (Ilm.20:10; 14:11; 19:3). Toisin sanoen, perinteisen kristillisen helvetikäsityksen mukaan, kadotuksen tuska on yhtä iankaikkinen kuin Jumalan, Messiaan ja pyhien iankaikkisuuskin tai-

vaassa.

Uudet taivaat ja uusi maa

"Sillä katso, minä luon uudet taivaat ja uuden maan. Entisiä ei enää muisteta, eivätkä ne enää ajatukseen astu" (Jes.65:17).

"Niinkuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, pysyvät minun kasvojeni edessä, sanoo Herra, niin pysyy teidän siemenenne ja teidän nimenne" (Jes.66:22).

"Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan; sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole" (Ilm.21:1).

"Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään.... teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuun hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat! Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu" (2.Piet.3:7, 12-13).

Kun viimeinen maailmansota ja viimeinen tuomio ovat ohitse, luo Jumala uudet taivaat ja uuden maan, eivätkä vanhan maailman asiat enää muistu kenenkään pyhän mieleen, jotka asuvat uudessa maailmassa. Kun Herra luo uuden maan, siellä ei enää ole merta, mutta olosuhteet tulevat olemaan varmasti niin

täydellisen ihanat, että tässä vanhassa maailmassa emme sitä vielä kykene edes täysin käsittämään.

Joidenkin Raamatun tulkitsijoiden mukaan Jumala hävittää täydellisesti vanhan maailmankaikkeuden ja luo jälleen tyhjistä uudet taivaat ja uuden maan, mutta toisten tulkitsijoiden mukaan Pietarin kirje viittaa siihen, että Jumala uudistaa tulen kautta vanhan maailman uudeksi.

Oli kumpi tahansa tulkinta oikea, niin joka tapauksessa tämä uusi maailma on pysyväinen Jumalan kasvojen edessä ja vanhurskaus asuu siellä. Pietarin viittaus on sikäli mielenkiintoinen, että sen mukaan vanhurskaus tulee asumaan myös uusissa taivaissa.

Eräät Raamatun tutkijat ovat esittäneet ajatuksen, että kun Herra lupasi Aabrahamille, että hänen jälkeläistensä luku on oleva niin suuri kuin taivaan tähtien, se merkitsee sitä, että uskovat eli Aabrahamin jälkeläiset saavat uudessa maailmassa kukin yhden taivaan tähden (planeetan) hallittavakseen, kun Jumala laajentaa aikakausien kuluessa vanhurskauden asutuksen uudelta maapallolta myös taivaan tähdille (1.Moos.15:5-6; Room.4:11-12; 16, Gal.3:7-9).

Iankaikkisuus on osoittava, onko tämä tulkinta oikea, mutta joka tapauksessa se on mielenkiintoinen ajatus.

Uusien taivaiden ja uuden maan luomisessa toteutuu lopullisesti myös viimeisen eli seitsemännen Raamatun juhlan - lehtimajanjuhlan - profeetallisten esikuvien täyttymys. Lehtimajanjuhla kestää 7 + 1 päivää. Varsinainen lehtimajanjuhla on 7 päivää, mutta sen jälkeen on vielä 8. päivä, juhlasapatti, jatkopäivä (hepr. VT: shmini azeret, shabaton; 3.Moos.23:33-36, 39).

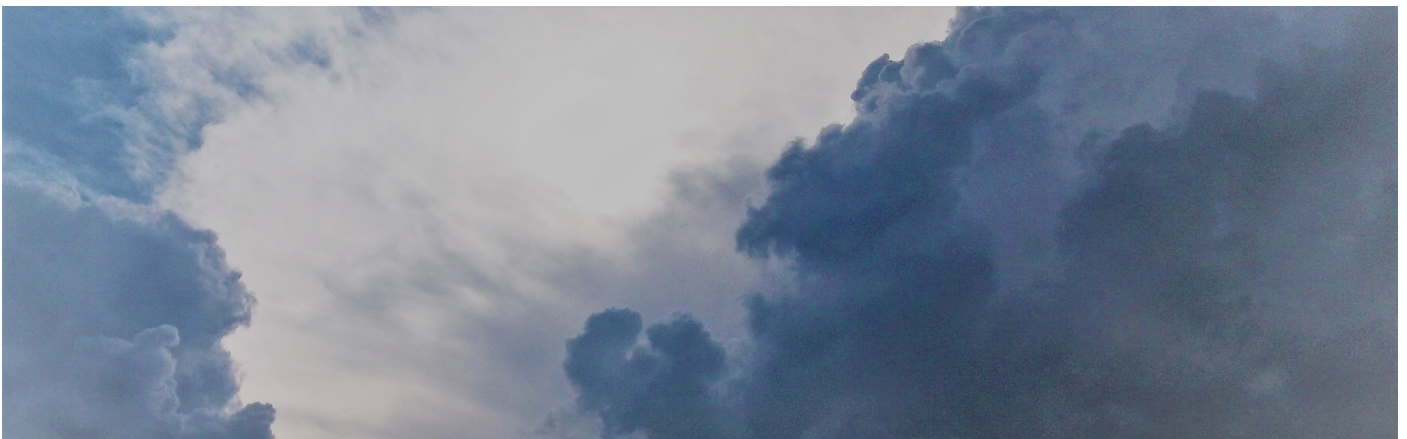
Tätä kahdeksatta päivää vietetään nyky-Israelissa nimellä Simchat Torah eli Lain Ilon juhla (Tooran antamisen muistolle Siinailla tuona päivänä).

Tämä kahdeksas päivä ei kuulu varsinaiseen lehtimajanjuhlaan, vaikka onkin yhdessä sen kanssa, ikäänkuin jatkokertomus lehtimajajuhlalle. Seitsemän päivää kestävä lehtimajanjuhla on esikuva tuhatvuotisesta Messiaan rauhankuningaskunnasta, kuten olemme aiemmin todenneet (Sak.14:16-19).

Lehtimajanjuhlaan liittyvä erillinen 8. päivä on uusi alku, "jatkokertomus" tuhatvuotiselle Messiaan kuningaskunnalle. Se kuvaa tuhatvuotisen kuningaskunnan ja viimeisen tuomion jälkeen koittavaa uusien taivaiden ja uuden maan aikakautta, joka on todella iankaikkinen "jatkokertomus" Messiaan tuhatvuotiselle kuningaskunnalle (Dan.7:26-27).

Uusi Jerusaleem - tulevan uuden maailman iankaikkinen hallintokeskus

"Sinä kurja, myrskyn raas-

tama, sinä lohduton! Katso, minä muuraan sinun kivesi kiiltokivellä, panen sinun perustuksesi safiireista, minä teen sinun harjasi rubiineista ja sinun porttisi kristalleista ja koko sinun ympärysmuurisi jalokivistä. Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia, ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva" (Jes.54:11-1).

"Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, niinkuin morsian, miehellensä kaunistettu. Ja minä kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: 'Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa; ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt. 'Ja valtaistuimella istuva sanoi: 'Katso, uudeksi minä teen kaikki'. Ja hän sanoi: 'Kirjoita, sillä nämä sanat ovat vakaat ja todet'. Ja hän sanoi minulle: 'Se on tapahtunut.

Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi. Joka voittaa, on tämän perivä, ja minä olen oleva hänen Jumalansa, ja hän on oleva minun poikani. Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvestä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema.'

Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa täynnä seitsemää viimeistä vitsausta, ja puhui minun kanssani sanoen: 'Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon'. Ja hän vei minut hengessä suurelle ja korkealle vuorelle

ja näytti minulle pyhän kaupungin, Jerusalemin, joka laskeutui alas taivaasta, Jumalan tyköä, ja siinä oli Jumalan kirkkaus; sen hohto oli kaikkein kalleimman kiven kaltainen, niinkuin kristallinkirkas jaspiskivi; siinä oli suuri ja korkea muuri, jossa oli kaksitoista porttia ja porteilla kaksitoista enkeliä, ja niihin oli kirjoitettu nimiä, ja ne olivat Israelin lasten kahdentoista sukukunnan nimet; idässä kolme porttia ja pohjoisessa kolme porttia ja etelässä kolme porttia ja lännessä kolme porttia.

Ja kaupungin muurilla oli kaksitoista perustusta, ja niissä Karitsan kahdentoista apostolin kaksitoista nimeä. Ja sillä, joka minulle puhui, oli mittasauvan kaltainen ruoko, mitatakseen kaupungin ja sen portit ja sen muurin. Ja kaupunki oli neliskulmainen, ja sen pituus oli yhtä suuri kuin sen leveys. Ja hän mittasi sillä ruovolla kaupungin: se oli kaksitoista tuhatta vakomittaa. Sen pituus ja leveys ja korkeus olivat yhtä suuret. Ja hän mittasi sen muurin: se oli sata neljäkymmentä neljä kyynärää, ihmismitan mukaan, joka oli enkelin mitta.

Ja sen muuri oli rakennettu jaspiksesta, ja kaupunki oli puhdasta kultaa, puhtaan lasin kaltaista. Ja kaupungin muurin perustukset olivat kaunistetut kaikkinaisilla kalleilla kivillä; ensimmäinen perustus oli jaspis, toinen safiiri, kolmas kaledon, neljäs smaragdi, viides sardonyks, kuudes sardion, seitsemäs krysoliitti, kahdeksas berylli, yhdeksäs topaasi, kymmenes krysoprasi, yhdestoista hyasintti, kahdestoista ametisti.

Ja ne kaksitoista porttia olivat kaksitoista helmeä; kukin portti oli yhdestä helmeästä; ja kaupungin katu oli puhdasta kultaa, ikäänkuin läpikuultavaa lasia. Mutta temppeliä minä en siinä nähnyt; sillä Herra Jumala, Kaikkivaltias, on sen temppeli, ja Karitsa. Eikä kaupunki tarvitse valoksensa

aurinkoa eikä kuuta; sillä Jumalan kirkkaus valaisee sen, ja sen lamppu on Karitsa. Ja kansat tulevat vaeltamaan sen valkeudessa, ja maan kuninkaat vievät sinne kunniansa. Eikä sen portteja suljeta päivällä, ja yötä ei siellä ole, ja sinne viedään kansojen kunnia ja kalleudet. Eikä sinne ole pääsevä mitään epäpyhää eikä ketään kauhistusten tekijää eikä valhettelijaa, vaan ainoastaan ne, jotka ovat kirjoitetut Karitsan elämänselänsä.

Ja hän näytti minulle elämän veden virran, joka kirkkaana kuin kristalli juoksi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä sen katuja ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät, antaen joka kuukausi hedelmänsä, ja puun lehdet ovat kansojen tervehdyttämiseksi. Eikä mitään kirosta ole enää oleva. Ja Jumalan ja Karitsan valtaistuimella on siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä ja näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsassaan. Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä he tarvitse lampun valoa eikä auringon valoa, sillä Herra Jumala on valaiseva heitä ja he hallitsevat aina ja iankaikkisesti " (Ilm.21:2-22:5).

"Hänen päivinänsä vanhurskas kukoistaa, ja rauha on oleva runsas siihen saakka, kunnes kuuta ei enää ole. Hallitkoon hän merestä mereen ja Eufrat-virrasta maan ääriin saakka" (Ps.72:7-8).

Jo profeetta Jesajalle vanhan liiton päivinä ilmoitettiin taivaallisen uuden Jerusalemin valtava kallisarvoisuus ja loisto (Jes.54:11-13).

Vanhan liiton profeettojen aikana ei tosin vielä ilmoitettu täysin kirkkaasti eroa tuhatvuotisen messiaanisen kuningaskunnan ja lopullisen tulevan uuden maailman välillä, joten Jesajankin näyt sisältävät sekä tuhatvuotisen kunin-

gaskunnan että lopullisen uuden maailman näkyjä.

Samoin on myös profeetta Hesekielin laita, kun hänelle näytettiin Jerusalemin ja sen temppelin loistoa aikana, jolloin Herra itse asuu kansansa keskuudessa. Näyt koskevat ennen kaikkea tuhatvuotista Messiaan rauhan kuningaskuntaa, jolloin Messias asuu kansansa Israelin keskuudessa, mutta niissä on myös näköaloja lopulliseen uuteen maailmaan ja uuteen Jerusalemiin, jonne jo uskon esi-isä Aabraham kaipasi (Hes.40-48; Heb.11:8-10; 13:14).

Apostoli Johannekselle näytettiin Patmos-luodolla valtava ilmestys, joka kuvailee melko seikkaperäisesti taivaallisen uuden Jerusalemin loistoa. Kun Herra luo uudet taivaat ja uuden maan, uusi Jerusalemlaskeutuu alas taivaasta uuden maan päälle, tulevan uuden maailman iankaikkiseksi hallintokeskukseksi.

Uusi Jerusaleml on mitoiltaan hyvin valtava, sillä sen pituus, leveys ja korkeus on 12.000 vakomittaa eli 2.304 km. Pinta-alaltaan uusi Jerusaleml tulee peittämään 5.308.416 km², joka on lähes 16 kertaa Suomen nykyinen pinta-ala (337.000 km²).

Kaupungin tilavuus on valtava, joten kyllä siellä tilaa riittää Messiaan morsiusseurakunnan asua, kuten Jeshua lupasi,kin, ennen nousuaan Öljyvuorelta Isän kotiin valmistaan sijaa omilleen (Joh.14:1-6). Uusi maapallo on ilmeisesti paljon suurempi kuin nykyinen, jotta uudelle Jerusalemil-le olisi riittävästi tilaa.

Uuden Jerusalemin pituus, leveys ja korkeus on sama (2.304 km), joten sen muodon on oltava joko kuutio tai pyramidi. Toisten profeettallisen sanan tulkitsijoiden mukaan uuden Jerusalemin muoto on kuutio, toisten käsityksen mukaan pyramidin muotoinen,

jossa on mahdollisesti kolme tasoa.

On mahdollista, että esim. Egyptin pyramidit, joita käytettiin faraiden ja rikkaiden ihmisten hautapaikkoina, ovat heijastusta taivaallisen Jerusalemin pyramidimuodosta. Perillä näemme.

Jumalan ja Karitsan kirkkaus säteilee läpi kristallinkirkkaan kaupungin, eikä siellä tarvita auringon tai kuun valoa. Valtaistuimen neljällä kulmalla ovat kerubit ja serafit seisovat ympärillä (Jes.6:1-3; Hes.1:1-28; 10:1-22; Ilm.4:5-8).

Jumalan valtaistuimen ympärillä istuvat 24 vanhinta, puettuina valkeihin vaatteisiin (Ilm.4:4, 9-11). Raamattu ei suoranaisesti paljasta, keitä nämä vanhimmat ovat, mutta on mahdollista, että he edustavat vanhan liiton Israelin seurakuntaa ja uuden liiton seurakuntaa. Erään tulkinnan mukaan he ovat Jaakobin eli Israelin 12 poikaa ja Karitsan 12 apostolia. Tätä käsitystä tukee mm. se, että Jeshua lupasi apostoleilleen, että he saavat istua 12 valtaistuimella tuomitsemassa ja että uuden Jerusalemin porteissa on Jaakobin 12 pojan nimet ja kaupungin 12 jalokiviperustuksessa Karitsan 12 apostolin nimet (Mat.19:27-28).

Kun enkeli näytti Johannekselle kaupungin, hän sanoi näytävänsä Karitsan morsiamen. Tämä merkitsee sitä, että taivaallinen uusi Jerusalemin on Karitsan morsian, koska Jeshuan morsiusseurakunta asuu siellä. Voidaan myös sanoa niin, että vanhan liiton ja uuden liiton Jumalan Israel asuu uudessa Jerusalemissa ja kukin Herran oma kävelee kerran oman hengellisen "sukukuntansa" portista sisään kaupunkiin. On siis mahdollista päästä sisälle ja asua taivaallisessa Jerusalemissa, ellei ole uskon kautta Messiaassa oksastettu jalon Israel-öljyyn juureen maan päällä ja ellei oikea Israel-rakkaus

täytä sydäntämme jo maan multien päällä (Room.11:17-29; Efes.2:11-22; Jes.14:1).

Israelin vihollisten on mahdollista asua tässä Jumalan kaupungissa, jossa kukin Herran oma tulee asumaan kirkkautensa mukaisessa paikassa.

Ne, jotka palvelustyöllään ja uskollisuudellaan hankkivat ylösnousemusruumiiseensa auringon kirkkauden, tulevat asumaan kaikkein lähimpänä Jumalan ja Karitsan kirkkauden valtaistuinta ja vähemmän kirkkaat tähdet asuvat kauempana (1.Kor.15:35-42; Dan.12:2-3; Mat.13:43).

Kaikilla on kuitenkin täydellisen ihanaa asua kaupungissa, jossa ei ole kateutta, murhetta, kipua, nälkää, janoa, kyynelitä, sairautta eikä kuolemaa. Viimeisen tuomion yhteydessä vihollisista viimeinen, kuolema ja myös tuonela, heitetään tuliseen järveen eikä uudessa maailmassa ole enää kuolemaa eikä mitään kiirousta (Jes.25:8, 1.Kor.15:50-55). Se on täydellisen autuuden olotila.

Monta kertaa kuulee esitetävän kysymyksen, että kuinka me voimme iloita taivaan autuudessa, kun tiedämme omaistemme kärsivän helvetin piinaa ja tuskaa. Meidän on tässä asiassa muistettava, että lihan sukulaissuhteet ovat voimassa vain maan päällä. Täällä maan päällä meillä on murhe ja tuska sydämessämme omaisistamme ja heidän pelastuksestaan. Täällä me rukoilemme ja kipuilemme heidän puolestaan, että he tekisivät parannuksen ja uskoisivat Jeshuaan pelastuakseen (Room.9:1-3).

Tämä tuska pelastumattomista omaisistamme näyttää Jeshuan kertomuksen mukaan seuraavan myös tuonelaan jumalattomilla ja se tuska piinaa heitä siellä yhdessä muun tuskan kanssa (Luuk.16:19-31).

Taivaallisessa olotilassa on

kuitenkin toisin. Kun ihminen kuolee, hänen maalliset sukulaisuhteensa lihan mukaan katkeavat, sillä liha ja veri ei peri taivasten valtakuntaa (1.Kor.1-5:50-55). Uudessa maailmassa ovat meidän sukulaisiamme hengen mukaan ne, jotka maan päällä tekivät Jumalan tahdon Hänen Sanansa mukaan (Mat.1-2:46-50; Luuk.8:19-21).

Taivaallisessa Jerusalemissa on vain yksi suuri Jumalan perhe, jossa on taivaallinen Isä eli meidän Jumalamme, vanhin Veli Jeshua, joka kuoli meidän syntiemme tähden ja me kaikki olemme Jumalan lapsia Messiaassa Jeshuassa. Maalliset perheet ja sukulaiset ovat siellä yhdessä, jos he maan päällä ottivat Sanan vastaan ja pelastuivat, mutta meillä ei ole mitään tuskaa pelastumattomista omaisistamme, sillä he eivät ole enää hengessä meidän sukulaisiamme. Kaikki vanhan maailman muistot ovat siellä täydellisesti pyyhityt pois, eivätkä ne edes ajatukseen astu häiritsemään pyhien täydellistä autuutta ja rauhaa.

Ketkä sitten asuttavat uutta maata ja uusia taivaita, joissa vanhurskaus tulee asumaan (2.Piet.3:13)? Keitä ovat ne kansat, jotka asuvat uuden maan päällä, käyden vierailulla uudessa Jerusalemissa ja vieden sinne kalleutensa ja rikkautensa? Tähän ei Raamattu anna selkeää ja yksiselitteistä vastausta. Asiat, jotka koskevat kaukaista menneisyyttä ja kaukaista tulevaisuutta, ovat paljolti hämärän peitossa ja Jumala on raottanut Sanassaan vain vähän esirippua tuleviin maailma-aikoihin (1.Tes.5:1).

Tiedämme vain sen, että Jumalan luomisteot ilmeisesti tulevat jatkumaan ja vanhurskaat kuolemattomat ihmiset tulevat asumaan uuden maan päällä ja Pietarin mukaan ehkä jopa asuttamaan uudet taivaatkin.

Tiedämme myös sen, että taivaallinen uusi Jerusalemin tulee olemaan uuden maailman iankaikkinen hallintokeskus, jossa on Jumalan ja Karitsan valtaistuin ja Hänen ylösnousemusolotilassa olevat pyhänsä tulevat palvelemaan Herraa ja toimimaan myös tulevan maailman iankaikkisina hallitsijoina.

Kaikki kohdallaan - lopullisesti

"Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksensa; sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. Sillä hänen pitää hallitseman 'siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki vihollisensa jalkojensa alle'. Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema. Sillä: 'Kaikki hän on alistanut hänen jalkojensa alle'. Mutta kun hän sanoo: 'Kaikki on alistettu', niin ei tietenkään ole alistettu se, joka on alistanut kaiken hänen allensa. Ja kun kaikki on alistettu Pojan valtaan, silloin itse Poikakin alistetaan sen valtaan, joka on alistanut hänen valtaansa kaiken, että Jumala olisi kaikki kaikissa" (1.Kor.15:22-28).

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa, niinkuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään rakkaudessa, edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mie-lisuosion mukaan, sen armon kirkkauden kiitokseksi, minkä hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä

kautta, rikkomusten anteek-
sisaaminen, hänen armonsä
rikkauten mukaan. Tätä ar-
moa hän on ylenpalttisesti
antanut meille kaikkinaiseksi
viisaudeksi ja ymmärrykseksi,
tehden meille tiettäväksi sen
tahtonsa salaisuuden, että
hän, päätöksensä mukaan,
jonka hän oli nähnyt hyväksi
itsessään tehdä - siitä armo-
taloudesta, minkä hän aikojen
täyttyessä aikoi toteuttaa, - oli
yhdistävä Kristuksessa yhdek-
si kaikki, mitä on taivaissa ja
mitä on maan päällä. Hänessä
me myös olemme saaneet per-
rintöosan, ollen siihen edeltä-

määrätyt hänen aivoituksensa
mukaan, hänen, joka vaikut-
taa kaikki oman tahtonsa
päättämisen mukaan, että me
olisimme hänen kirkkautensa
kiitokseksi..." (Efes.1:3-12).

Jumalalla on ollut suunnitelma jo ennen maailman perustamista yhdistää kaikki yhdeksi Jeshuassa Messiaassa, kaikki, mitä on taivaissa ja maan päällä, että me olisimme hänen kirkkautensa kiitokseksi.

Se on Jumalan armotalouden suunnitelman päämää-

rä. Tämä päämäärä tulee toteutumaan maailmanlopun, viimeisen tuomion ja uuden maailman luomisen jälkeen, kun Messias, kukistettuaan ensin kaiken hallituksen, vallan ja voiman ja hallittuaan pyhiensä kanssa tuhatvuotista kuningaskuntaa, antaa valtakunnan takaisin Jumalan ja Isän haltuun ja alistuu Isän vallan alle uudessa Jerusalemissa, jossa on Jumalan ja Kaarisan valtaistuin.

Silloin kaikki on yhdistetty lopullisesti yhdeksi Messiaassa, yhden Jumalan, Isän Kaikki-

valtiaan, hallitusvallan alle ja Jumala tulee olemaan kaikki kaikissa.

Silloin kaikki on asetettu täydellisesti kohdalleen taivaissa ja maan päällä - lopullisesti. Silloin kaikilla on vain yksi uskontunnustus - Israelille Mooseksen kautta annettu uskontunnustus: "Kuule Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi!" (5.Moos.6:4).

Messiaan tulemuksen merkit -artikkelisarja päättyy tähän.

www.israel-apu.fi

Maalaus: Jasmina Nurmesniemi

Yovel

15 . numero / kesäkuu 2021

”...että he kaikki olisivat yhtä (echad)...” Joh. 17:21

Päätoimittaja ja lehden taitto: Markus Nurmesniemi

Toimituskunta: Keijo Lindeman, tri John Garr (USA), tri Clifford Denton (Englanti),

Markus Nurmesniemi. Kirjoittajina lisäksi vierailevia aiheen asiantuntijoita.

Kääntäjät: Pirjo Pulli, Markus Nurmesniemi.

Kaikki tämän numeron valokuvat ottanut: Jasmina Nurmesniemi, Markus Nurmesniemi (Kuvan päätoimittajasta ottanut Marianne Katajisto Jerikossa Israelissa). Maalaukset tehnyt: Jasmina Nurmesniemi

Yhteystiedot: jovel.toimitus@gmail.com (toimituksen s-posti)

www.yovel-magazine.com

Lehti ilmestyy kuuden kuukauden välein.

Kaikki oikeudet muutoksiin pidätetään.

Yovel-lehti on tunnustuksiin sitoutumaton julkaisu. Haluamme osaltaan edesauttaa koko Messiaan (Kristuksen) seurakunnan paluuta ensimmäisen vuosisadan apostolisen alkuseurakunnan mukaiseen ykseyteen, yhteyteen, keskinäiseen rakkauteen ja Sanan kuuliaisuuteen. Lehti ei vastaa kirjoittajiensa yksityisistä mielipiteistä, joita saattaa esiintyä lehden sivuilla. Lehti ei ole ristiriitojen ratkoja eikä osallistu kiistoihin, vaan se pyrkii valaisemaan uskomme alkuperäisille juurille paluuta mahdollisimman selkeästi kaikkien yhteiseksi hyödyksi ja iloksi, Raamatun kokonaisvaltaista sanomaa peilaten.
